

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣ ΕΝΙΣΧΥΣΙΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

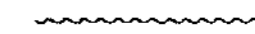

ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ

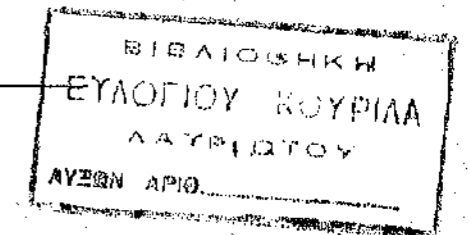

1889

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 6. — ΔΕΔΕΜΕΝΟΣ ΔΡΑΧΜΑΣ 8.

ΑΘΗΝΗΣ

ΕΚΔΟΤΑΙ

Ν. Γ. ΠΟΛΙΤΗΣ ΚΑΙ Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ ΕΝ ΤΗ ΟΔΩ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 14 ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΣΤΑΔΙΟΥ

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΟΜΟΣ ΚΖ΄.

Συνδρομή ἑταίρια: Ἐν Ἑλλάδι γρ. 12, ἐν τῇ ἐξωτερῇ γρ. 20. — Δι' ἠμετέρας ἀρχάς ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἕως 31 Ἰουλίου καὶ εἰς τὴν ἑξωτερικὴν Ἰανουαρίου ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου ἕως 31 Ἰουλίου. — Ὁδὸς Παρθεναγωγείου 12.

16 Μαρτίου 1889.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΘΩΝΟΣ

Ο ΠΑΠΟΥΛΑΚΗΣ

Δ΄.

Ἡ ἐν Μάνη στάσις τοῦ 1834 — Ἡ Φιλορθόδοξος Ἐταιρία. — Πολιτικὸς αὐτῆς σκοπός. — Δι' ἰδέαι της. — Ἀνάλυσις τοῦ ἔργου. — Ἡ ἄμπλος καὶ οἱ φύλακες. — Ἐξ ὕψους τῶν Φιλορθόδοξων.

Ὁ ὑπολαβάνων αὐτὸς ὀρθοκτικὸς ἀναθρα-
μὸς, ὁ ἡμετέρας ἐπιτείνόμενος ἐνεκα τῶν δια-
φόρων πολιτικῶν περιστάσεων, ἐπεκράτει ἤδη
πρὸ ἐτῶν. Ἡ ἐν Μάνη στάσις τοῦ 1834 εἶχεν
ἀφορμὴν ἐν μέρει ὀρθοκτικὴν παρὰ τῷ ἀπλοϊ-
κῷ ἀλλὰ δυσηλίθῳ πληθυσμῷ τῆς περὶ τὸν Ταύ-
γετον χώρας διεδίδετο ὅτι ἡ κυβέρνησις ἐσκό-
πευε καταναγκαστικῶς νὰ ὑποχρεώσῃ τοὺς κατ-
οίκους ὅπως βαπτίζωσι τὰ τέκνα των κατὰ τὸ
δωδέκατον ἢ καὶ τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς
ἡλικίας των, μοναχοὶ δὲ τῶν διαλυθεισῶν μο-
ναῶν παρίσταντο αὐτοὺς τὸν Ὄθωνα ὡς Ἀντι-
χριστὸν καὶ ἀναρριπίζοντες τὸ πνεῦμα τῆς ἀν-
τιστάσεως ὑπέσχοντο ταχεῖαν τὴν ἔλευσιν ὀρθο-
κτικῆς ἐπιουρίας. Ἡ δὲ μυστικὴ ἐκείνη Φιλορ-
θόδοξος Ἐταιρία ἢ τότε συστηθεῖσα, ὡς καὶ
προηγουμένως ἐλέχθη, φαίνεται ὅτι δὲν ἔμεινεν
ἀργή κατὰ τὸ κατόπιν χρονικὸν διάστημα,
ἔχνη δὲ τῶν μωρῶν ἐνεργειῶν της, ἢ τοῦλάχιστον
τῶν ἐνεργειῶν διακλαδώσεως ἐκ τῆς αὐ-
τῆς ρίζης ἀναφύσεως ἀνευρίσκομεν ἀπὸ τοῦ
1839 καὶ ἐντεῦθεν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἑταιρία αὕτη διεδραμάτισε
σπουδαιότατον μέρος κατὰ τὰ Χριστοφορικὰ καὶ
ἐπειδὴ ἔργον αὐτῆς ἦτο ἡ ἐπακολουθήσασα ἐξέ-
γερσις, δέον ν' ἀναγραφῶσιν ἐνταῦθα ὅπως οὖν
ἐν ἐκτάσει τὰ κατ' αὐτήν.

Κυρίως εἰπεῖν ἡ Φιλορθόδοξος δὲν ἦτο ἑται-
ρία μυστικὴ συντεταγμένη καὶ ὀργανισμένη
κατὰ τὸ σύστημα ἄλλων παρομοίων σωματείων,
ἀλλὰ μάλλον ἀδελφότης ἢ κάλλιον πατρία ἀπο-
τελουμένη ἐκ διαφόρων στοιχείων, ὀρθοκτικῶν
καὶ ἀπακιδεῦτων, συνδεδεμένων πρὸς ἄλληλα διὰ
τοῦ κοινῆς φρονήματος καὶ διὰ τῶν κοινῶν προ-

λήψεων. Σκοπὸν εἶχε τὴν περιφρούρησιν τοῦ ἐν
Ἑλλάδι ὀρθοκτικοῦ ὀρθοκτικῆς ἀπειλουμένου
δῆθεν ὑπὸ τῶν ἐπιβούλων ἐνεργειῶν τῶν ξένων
ἐτεροδόξων, ἀλλ' ἐν τῷ σκοπῷ τούτῳ ὑπελά-
θανε καὶ ἕτερός τις αὐτόχρημα πολιτικός, ἦτοι
ἡ προσήλωσις τοῦ ἔθνους πρὸς τὴν μόνην ὀρθο-
δόξον ἐκ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, ἡ ἔκθεσις αὐ-
τοῦ ἐξάρτησις ἀπὸ τῆς ὀρθοκτικῆς πολιτικῆς, ἐν
ἀνάγκῃ δὲ καὶ ἡ ἀντικατάστασις τῆς βασι-
λευσύτης ἐν Ἑλλάδι δυναστείας δι' ἑτέρας πρε-
σβευούσης τὸ ἀνατολικὸν δόγμα. Παρεκτός τού-
του ἐπέδωκεν οἱ Φιλορθόδοξοι τὴν πραγματο-
ποίησιν ἰδεῶν καὶ σχεδίων ὅπως ἀντιστρατευο-
μένων πρὸς τὰ καθιστώτα ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ τῆς
Ἐκκλησίας, ἐν τῇ διοικήσει τοῦ Κράτους, ἐν τῇ
δικαιοσύνῃ, ἐν τῇ δημοσίᾳ ἐκπαιδεύσει. Ὁ πο-
λιτικὸς σκοπὸς τῆς ἑταιρίας περιετράνωσε ἀπεδεί-
χθη ἐκ τῶν ἀνακαλυφθέντων παρὰ διαφόροις
τῶν μελῶν ἐγγράφων, ἐν τῇ ἐπισήμῃ δὲ ἀλλη-
λογραφίᾳ πᾶσαι αἱ ἐνεργήσασαι τὴν καταδίω-
ξιν τῶν ἑταίρων Ἀρχαὶ δημοθυμῶν καὶ ἀδι-
στάκτως ἀνομολογοῦσιν αὐτόν. Ἐπὶ ὑπουργίον
τῶν ἐσωτερικῶν ἔγραφε πρὸς τὸ τῆς Δικαιοσύνης
μὲ τὴν συνήθη τότε ἐν τῇ δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ
ἠπασοῦν ἀθάλακτον ὑπὸ συντακτικῆν καὶ γραμ-
ματικὴν ἐποψίν γλώσσαν: «Ἐκ τῆς ἀναγνώ-
σεως τῶν ἐγγράφων ἐξάγεται ὅτι ὑπὸ τὸ πρό-
σχῆμα τῆς ὑπερασπίσεως τῆς ἐπιβουλεμένης
ὀρθοκτικῆς πίστεως καὶ τοῦ ἐλληνικοῦ γένους
συμβουλευέτο πρὸς τοὺς μοναχοὺς καὶ τοὺς κλη-
ρικοὺς ἀπειθεῖα πρὸς τὰ καθιστώτα.» Ὁ νομάρ-
χος Ἀχαΐας καὶ Ἡλίδος ἔγραφε πρὸς τὸ ὑπουρ-
γεῖον τῶν ἐσωτερικῶν: «Σκοπὸς τῆς ραδιουρ-
γίας ταύτης εἶνε ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ὑπερα-
σπίσεως τῆς ἀπειλουμένης δῆθεν ὀρθοκτικῆς, ὅπως
πολιτικός, ἀντικείμενον ἔχων νὰ διαβάλλῃ τὴν
ἐξουσίαν εἰς τὸν λαόν» καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ ἐγ-
γράφῳ αὐτοῦ: «τὸ ἐξαγόμενον τῶν ἀναγνώ-
σθέντων ἐγγράφων εἶνε ὅτι τὸ ἀντικείμενον καὶ
ὁ σκοπὸς τῆς συμμορίας ἦτο ἡ ἐπὶ προφάσει
τῆς σωτηρίας τῆς ἐπαπειλουμένης δῆθεν ὀρθο-
κτικῆς μας διαβολὴ τῆς ἐξουσίας καὶ ὅλων ἐν
γένει τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτὴν προσώπων μέχρι
τοῦ ἐσχάτου ὑπαλλήλου, ὡς διαφθορῶν τῆς
ὀρθοκτικῆς καὶ ὀπαδῶν τοῦ Ἀντιχριστοῦ καὶ

κατά συνέπειαν τοῦ τοιοῦτου κηρύγματος ἢ ὅλη καταστροφή ἐν γένει τῶν καθεστώτων.» Πρὸς πληρεστέραν κατανόησιν τῶν ιδεῶν καὶ τῶν φρονημάτων τῆς περὶ τῆς ὁ λόγος ἐταιρίας παραθέτω τὴν ἐξῆς ἀνακεφαλαιώσιν εἰλημμένην ἐξ ἐγγράφου τοῦ αὐτοῦ νομάρχου πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργείων, διαβιβασθέντος μετὰ τὴν κατάσχεσιν καὶ ἀνάγνωσιν τῶν ἐγγράφων τοῦ ἐν Πατρῶσι Φλαμιάτου τοῦ κυριωτάτου ἐταίρου καὶ ἀρχηγοῦ μάλιστα τῶν Φιλορθοδόξων. α' Ἰδοῦ, γράφει ὁ νομάρχης, τὸ ἐξαγόμενον ἐν γένει ἐξ ὅλων τῶν κατασχθέντων ἐγγράφων. Δυσφημίζεται καὶ κατηγορεῖται ἡ κυβέρνησις τῆς Α. Μ. μεθ' ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν ὑπαλλήλων πολιτικῶν τε καὶ στρατιωτικῶν ὡς οὐσα ὄργανον ξένης πολιτικῆς, (τῆς Ἀγγλίας) πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον δι' ὅλων τῶν πλαγιῶν καὶ ἠθικῶν μέσων διέφθειρε τὰς συνειδήσεις τοῦ λαοῦ διὰ τὴν γείνη οὗτος Λουθηροκαλθίνος καὶ τὴν καταστραφῆ εἰς τὸν τόπον ἢ Χριστιανικῆ Ἀνατολικῆ ἠθικῆς. Λοιδορεῖται καὶ ἐξυβρίζεται ἡ Ἱερὰ Σύνοδος καὶ οἱ Σεβασμιώτατοι Ἐπίσκοποι, τῆς μὲν ἀποκαλουμένης μιᾶς, τῶν δὲ τιτλοφορουμένων κατασκόπων, ἐχούσης καὶ αὐτῆς καὶ τῶν ἐπισκόπων τὴν ἐντολὴν πρὸς τὸ καταστρέφειν τὴν Ἀνατολικὴν ἠθικῆν ὡς καὶ αὐτὴ ἢ Κυβέρνησις, ὡς ἀνωτέρω. Διχάζεται τὸ Σύνταγμα ὡς ἐφεύσεις σατανικῆ καὶ ὑπὸ τῆς ἀγγλικῆς ραδιουργίας εἰσαχθὲν εἰς τὸν τόπον. Προτρέπονται οἱ καταχόμενοι νὰ μὴ ἠρκίζονται ὅπως οὐδὲ πρὸς ὑπακοὴν εἰς τὴν Α. Μ. τὸν σεβαστὸν ἡμῶν βασιλέα καὶ εἰς τὸ Σύνταγμα. Κατηγοροῦνται ὅλα ἐν γένει τῆς Ἑλλάδος τὰ διδασκτικὰ καταστήματα καὶ ἀποτρέπεται ἡ νεολαία ἀπὸ τοῦ νὰ σπουδάζῃ εἰς αὐτὰ ὡς ὄντων τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων ἐπίσης ὁργάνων ἐχόντων ἀποστολὴν τὴν διαφθορὰν τῆς νεολαίας πρὸς καταστροφὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους. Ἐνταῦθα παρατηρητέον ὅτι κατὰ τὴν πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως συνθήειαν, εἰς κανὲν μέρος τῆς ἀλληλογραφίας αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων δὲν φαίνεται ἀποκαλουμένη ἢ ἑλληνικὴ φυλὴ ἄλλως εἰμὴ πάντοτε μὲ τὴν λέξιν Γένος. Παραγγέλλεται ἡ κήρυξις εἰς τὸν λαὸν νὰ μὴ ὑπακούῃ εἰς τὸν περὶ στρατολογίας νόμον, διότι οἱ ἄξιωματικοὶ τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ εἶνε ὅλοι καταχρημένοι ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ὑπάλληλοι εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ξένης πολιτικῆς καὶ ἐπομένως θέλουσι διαφθεῖρει τοὺς στρατολογουμένους νέους καὶ καταστήσει αὐτοὺς Λουθηροκαλθίνους. Δυσφημείται καὶ διχάζεται τὸ ἱερὸν πρόσωπον τῆς Α. Μ. τοῦ τρισεβάστου ἡμῶν βασιλέως ὡς ὑπαγομένου διὰ τοὺς αὐτοὺς σκοποὺς ὑπὸ πνεῦμα τῆς ξένης πολιτικῆς καὶ ἰδοῦ ἢ βρητὴ φράσις: «*Εἰς τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ (τοῦ Γένους) κεφαλὴν τὴν*

ὁποῖαν δεσμεύει ὁ Θεὸς οὐχὶ κατ' εὐδοκίαν, ἀλλ' ἐν ὀργῇ μεγάλην.» Ἰδοῦ καὶ ἄλλη περιζοπὴ ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ Φλαμιάτου: «*καὶ μάλιστα ὅταν ἐξ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς καὶ διὰ κοινῆς συναμοσίας τῶν πρωτευόντων αὐτὸς ὁ διαταγμὸς ἐνεργεῖται.*» Προσβάλλονται οἱ Νόμοι τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ὡς σατανικὸν ἔργον τῆς ἐπίσης προσβάλλομένης πρώην Ἀντιβασιλείας καὶ τέλος λοιδορεῖται καὶ δυσφημίζεται ὁ ἑλληνικὸς ἀγὼν ὡς ἔργον σατανικόν, τοῦ ὁποῦ ὅλα τὰ λοιπὰ τοῦ γένους δυστυχήματα εἶνε ἀπόρροια. Καὶ τοῦτο ἐν συνόψει ἀλλ' ἀκριβῶς εἶνε τὸ περιεχόμενον ὅλης ἐν γένει τῆς ἀλληλογραφίας τῆς προκειμένης ἐταιρίας, ἢ δὲ ἐνεργεία τῆς, κατ' αὐτὴν τὴν ἀλληλογραφίαν, ἦτο διὰ κηρύγματος εἰς τὸν λαὸν καὶ διὰ ἰδιαιτέρως μυστικῆς καταχρήσεως πολλῶν ἐκ τῶν τοῦ λαοῦ, ὅπως φρονηματισθῆ οὗτος κατὰ τὸ πνεῦμα αὐτῶν καὶ ἐλθῃ εἰς στάσιν πρὸς ἀνατροπὴν τῶν καθεστώτων.» Ἐδικώτερον δὲ καὶ λεπτομερέστερον διατυπῶνται αἱ ἰδέαι τῶν Φιλορθοδόξων περὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐν γένει ὁργανισμοῦ τοῦ Κράτους ἐν περιέργῳ τινὶ ἐξηγητικῇ σημειώσει ἀνευρεθείσῃ μετὰ τῶν ἐγγράφων τοῦ Φλαμιάτου καὶ ἐχούσῃ ὡς ἐξῆς: «*Ὁρκίζομαι νὰ φυλάττω πίστιν εἰς τὴν πατρίδα.* Πότε; ὅταν οἱ πατριῶται ὡς Χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι καὶ ὑπόδουλοι διατηροῦσι τὸ τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς ἡμῶν ἠθικῆς δόγματα, ἦτοι κατὰ τὰς ἐρμηνείας τοῦ Ἁγίου καὶ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ κατὰ τοὺς Ἀποστολικούς καὶ Συνοδικούς κανόνες. Ἐπίσης νὰ φυλάττω πίστιν εἰς τὸν Βασιλέα ὅταν ἐπαγρυπνῇ καὶ προστατεύῃ τὴν ἠθικῆν μας, διατηρῇ καὶ ὑπερασπίζῃ ἀσφαλῶς τὴν τιμὴν ζωῆν καὶ ἰδιοκτησίαν ὅλων τῶν ὑπηκόων ἐξίσου, ὡς ὑπεσχέθη διὰ τῆς πρώτης προκηρυξέως του ἅμα ἐπάτησε τὸ ἔδαφος τῆς Ἑλλάδος. Ἐπίσης ὑπακοὴν εἰς τὸ Σύνταγμα, ὅταν οἱ Ὑπουργοί, Ἱερουσιασταί, Βουλευταὶ καὶ ἅπαντες οἱ ὑπάλληλοι ἐπαγρυπνῶσι καὶ προσπαθοῦν διὰ τὸ γενικὸν συμφέρον, διατηροῦντες μὲ ὅλην τὴν ἀκρίθειαν μόνῃ τὴν δικαιοσύνην, ἀλήθειαν καὶ εὐταξίαν, ἀποφεύγοντες τὴν ἰδιοτέλειαν, φιλοδοξίαν, αἰσχροκέρδειαν, μεροληψίαν, ἐχθροπάθειαν, ἐκδικήσεις κτλ. νὰ μὴ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὰς ἐξωτερικὰς ἐπιρροὰς, δι' ὧν ἐπήγασαν αἱ ληστρικαὶ ἀλληλομαχίαι καὶ τὰ κόμματα, ἕτινα ἐὰν δὲν προληφθῶσι καὶ συμβιβασθῶσι κατὰ τὸν λόγον ἀναντιρρήτως καὶ βεβαίως θὰ φέρωσι κἀκίστα ἀποτελέσματα, τόσον εἰς τὴν ἱερὰν ἠθικῆν μας τελείαν ἐξόντωσιν, ὡς παρατηροῦμεν ἡμέρῃ τῇ ἡμέρᾳ παραλύσιν, ὅσον καὶ εἰς ὅλον τὸ ἔθνος τέλειον ὄλεθρον καὶ ἀφρασίαν, ὃ μὴ γένοιτο. Καὶ εἰσέτι ὀφείλουσι οἱ προφρηθέντες κύριοι καὶ οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν ἅπαντες ἵνα ὑπερασπίζωσι διὰ τῆς

μελέτης τοῦ βιβλίου τοῦ λεγομένου Θέστρον Πολιτικόν. Ἐπίσης ὑπακοὴν εἰς τοὺς Νόμους τοῦ Βασιλείου, ὅταν τελειοποιηθῶσι καὶ γείνωσι καταληπτικώτεροι καὶ δικαιοτέροι ὡς πρὸς τοὺς χριστιανούς Ἑλληνας καὶ χωρὶς τὰ τοὺς δικαστῆρας καὶ τροπολογῶν μωροπλακίως διὰ τῆς ἀναιδοῦς καὶ ψευδεστάτης λογοδικασίας τῶν οἱ δικηγόροι, ὅτινες οὐ μόνον καταγόμενοι καὶ ἐπιτόγουν τὸν λαόν, πρὸ πάντων δὲ τὸν ἐκκοσμευθῆσαν εἰς διαφθαρμένην διαγωγὴν ἐνεκ τῆς αἰσχροκέρδειας τῶν ἐπίσης ἐνεφανισθῶσαν τοιοῦτοι καὶ πολλοὶ τῶν ὑπαλλήλων. Ὅθεν οὕτω πως διεγόντας τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος ὑπάρχει ἐλπίς ἀποκαταστάσεως καὶ σωτηρίας; ποτε δὲν τὸ ἐλπίζω καὶ εἶθε νὰ εἶμαι ἀπατημένος!

«*Ἐν τοσοῦτῳ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ ὁρμισθῶμεν καὶ ὅταν αὐτὰ καὶ ὅσα ἄλλα ἀγαθὰ διορθωθῶσι, τότε ἀναμφιβόλως καὶ χωρὶς τὰ θέλωμεν, ἕκαστος πολίτης θέλει ἐκπληροῦ εὐσυνειδήτως, προθύμως καὶ εὐχαρίστως τὰ καθήκοντά του, ὃ ἐστὶ πίστιν εἰς τὴν πατρίδα καὶ τὸν Βασιλέα ὑπακοὴν εἰς τὸ Σύνταγμα καὶ εἰς τοὺς καταλλήλους δικαίους νόμους καὶ εὐκαταλήπτους, ὡς οὐ βαθυμῶδον νὰ προχωρήσῃ τὸ ἔθνος εἰς τὴν ἐντελεῖ δικαιοσύνην, ἀλήθειαν καὶ εὐταξίαν, εἶθε εἶθε!..»*

Ἐκ τῆς ἀσυναρτήτου ταύτης ἐν πολλοῖς σημειώσεως, ἧτις εἶνε ἀνάλογος τοῦ ὄρκου τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καταφαίνεται μὲν τὸ συγκεχυμένον τῶν ιδεῶν τῶν ἐπικρατούσων εἰς τὸ πνεῦμα τῶν Φιλορθοδόξων, ἀλλὰ καταφαίνεται ἐνταυτῷ καὶ σαφῶς κίτην ἐχθροπάθειαν κατὰ τῆς κυβερνήσεως ἐν γένει καὶ πάντων τῶν ὁργάνων αὐτῆς ὡς καὶ ἡ δυσπιστία πρὸς τὸν ἀνώτατον τῆς πολιτείας ἄρχοντα. Ζωηρὸς πόθος μεταβολῆς καὶ διαρρυθμίσεως τοῦ Κράτους συμφωνοτέρως πρὸς τὰς ἠθικῆς πεποιθήσεις τῶν ἢ μάλλον τὰς φαντασιοπληξίας τῶν προκύπτει ἀνά μίσην τῶν ἀσυντακτικῶν αὐτῶν γραμμῶν καὶ τὸν πόθον τοῦτον προσεπάθουν παντὶ σθένει νὰ γενικεύσῃ παρὰ τῆ λαῶν καὶ νὰ ἐξάψωσιν αὐτὸν δι' ἀκαμάτου προσυλιτισμοῦ καὶ διὰ καταχρήσεως. Καὶ δὲν ἦτο μὲν, ὡς προεῖπον, συντεταγμένη ἢ Ἐταιρία τῶν Φιλορθοδόξων κατὰ τὸ ὑπόδειγμα ἄλλων μετ' αὐστηρᾶς προβλέψεως καὶ ἐντελεῖας διαργανισμένων, σκοπὸν σταθερὸν καὶ ἀκριβῶς διαγεγραμμένον ἐχουσῶν καὶ διὰ τοῦτο πολλὰ καὶ μεγάλα κειμήσια, διότι οἱ ἰδρύσαντες καὶ διευθύνοντες αὐτὴν ἀπαιδεῦτοι φαντασιοκόποι δὲν ἐπέκτειναν τὰς ἀρμοδίους γνώσεις καὶ τὴν δέουσαν ἐμπειρίαν, ἴσως δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἀπαιτούμενον ψυχικὸν σθένος ἐν τούτοις ὁμῶς δὲν παρέλειψαν καὶ αὐτοὶ νὰ περιβάλλωσι τὰς ἐνεργείας τῶν διὰ τοῦ μυστικισμοῦ τοῦ ἀπαραιτήτου ὅπως σαγηνεύῃ καὶ ἐμποῖτῃ ζωηρότερον ἐντύπωσιν εἰς

τὸ πνεῦμα τοῦ ἀπλοικοῦ πλήθους. Αἱ ἀνά τὴν Πελοπόννησον κυρίως διασπυρμέναι ἀδελφότητες τῶν Φιλορθοδόξων καθήκον εἶχον νὰ συνήχωνται ἐκαστοτε εἰς ἀγενικὴν πατριωτικὴν συνέλευσιν, ἧτις νὰ διορίζῃ καὶ φύλακας τῆς ἀμπέλου διὰ νὰ μὴ βλάπτηται ἀπὸ τὰ Ἰθρία.» Ἐἶχον δὲ αἱ τοιαῦται συνέλεύσεις καθήκοντα καὶ ἀσφαλείας λίαν περιέργους, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐξῆς σημειωμένων παρὰ πόδας τῆς ἀνωτέρω ἀναλύσεως τοῦ ἔργου, τῆς εὐθελείας μετὰ τῶν ἐγγράφων τοῦ Φλαμιάτου. Σημειοῦνται πρῶτον ὁ κατάλογος αὐτῶν συνεργουμένων ὅπως σχηματίσῃται συνέλευσιν παρὰ τῶν τῶν συμπολιτῶν, ὡς κάθωθεν, ὅτινες θέλουσι συσκέπονται, ἐνεργούντες προθύμως τὰ τῆς πατριδος γενικὰ συμφέροντα.» Ἐπαταὶ δὲ ἡ κατάλογος αὐτῶν ἀ' σπουδαίων ἀντικειμένων» ὅτινα εἶσι:

α') ἡ διορισμὸς τῶν ἀξιωτέρων, τιμιωτέρων καὶ πιστῶν ἀμπελοφυλάκων χρονικῶς, ὅτινες νὰ περιορισθῶσι (ι) διὰ τὴν κεντάχριστον καὶ ἀσφαλῆ διατήρησιν τῶν.

β') ἡ φροντίς διὰ τὸν ἐρχομὸν τῶν δύο διδασκάλων.

γ) ἡ ταχίστη εἰσπραξις τῶν ὀφειλομένων χρημάτων παρὰ τῆς κοινότητος ἵνα δοθῶσι πρὸς οὗς ἀνήκουν κατὰ τὴν ἐννοιαν τῶν δικαστικῶν τριῶν ἀποφάσεων ἕνεκα ἀσφαλείας πολλῶν ἐνδεχομένων ἐναντίων συμβεβηκότων, τουτέστι ἐξόδων κόπων κατηγοριῶν κτλ. κτλ.

δ') Οἱ ἔχοντες πατριῶται μετὰ τῶν φιλονεικῶν, δικηφόρος ἕνεκα δόσοληψιῶν, εἶτε ὅποιον ἄλλο ἀντικείμενον νὰ παρουσιάζονται καὶ ἀναφέρωσι τὰ δίκαια τῶν ἐνώπιον τῆς εἰρημένης πατριωτῶν συνέλευσεως, ὅπως τοὺς συμβιβάζῃ ἀποδίδοντας ἐκάστου τὸ δίκαιον πρὸς ἀποφυγὴν τῶν περαιτέρω ἐναντίων ὃ ἐστὶ κόπων, χρονοτριβῆς, ἐξόδων, θεατρικοῦ καὶ τῶν γεννηθησομένων μνησικακίῶν σὺν τῶν λοιπῶν, διότι τοῦτου μὴ γινωμένου, ἐπὶ τέλος ἀναμφιβόλως θὰ μείνωσιν μεταμελημένοι καὶ οἱ ἔχοντες γνώσιν ὡς τὰ προστοχάζονται.»

Φαίνεται ὅτι τοιαῦται συνέλεύσεις συνήχοντο τῆ ὄντι εἰς τινὰ μέρη καὶ ἰδίως ἐν Ἰορτυνίῃ, ἐνθα πρωτηγωνίσται εἰς τῶν σφάδρα ζηλωτῶν ἐταίρων, ὀνόματι Σαράντος Λεοναρδούπουλος, πολλάκις ἐν τοῖς εἰρημένοις ἐγγράφοις μνημονευόμενος. Αἱ ἀναφερόμεναι δὲ ἀνωτέρω ἐκφράσεις φύλακας τῆς ἀμπέλου καὶ θηρία εἶνε συμβολικαί, διότι οἱ φιλορθόδοξοι μετεχειρίζοντο εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν τῶν τοιαύτας ἐκφράσεις συνθηματικὰς καὶ ὅπως αἰνιγματώδεις καὶ ἀποκαλυπτικῶν, πεπληρωμένον διὰ παντοίων ἐκ τῆς Γραφῆς ρητῶν. Ὅπως εἰς ἐπιστολὴν ἐκ Πατρῶν ἀπευθυνομένην πρὸς τινὰ ἱερομόναχον εἰς τὴν παρὰ τὴν Λεβαθεῖαν μονὴν τοῦ Ὁσίου Λου-

κα διαμένοντα αναφέρεται ότι « α β σίτος είνε άφρονος » και ότι « ή άμπελος έχει καλώς » εις άλλην δ' επιστολήν δι' ύπαινεγμού λίαν διαφανούς ο βασιλεύς άποκαλείται ανοητός Έωσφόρος. » Αλλά πρὸς άπόγευμα τού ύφους και πρὸς ένδειξιν άμα κατάφωρον τής φρενοπαθείας τού ήγήτου τών Φιλορθοδόξων Φλαμιάτου, παραθέτω ένταύθα περικοπές εκ μακράς αύτου επιστολής χρονολογουμένης εκ Πατρών από 22 Φεβρουαρίου 1852 και άπευθυνομένης πρὸς τινα Παρθένιον εις τήν μονήν Άγίου Άθανασίου. « Είς τοιαύτην τρομεράν εποχήν, γράφει ο Φλαμιάτος, άπαιτείται μεγάλη και άδιάλειπτος σέψις εις όλους τούς όρθοδόξους, επειδή έπαπειλείται μεγάλη και φοβερά όργή εις όλον τόν κόσμον και πρό πάντων εις όσους Χριστιανούς γίνονται εκ Θεού άποστατάι διά πλάνης και άνομίας, ως ειπεν ο Κύριος: « Πλήν τούς έχθρούς μου μου εκείνους, τούς μή θελήσαντάς με βασιλεύσαι επ' αυτούς άγάγετε ώθε και κατασφάζατε έμπροσθέν μου. » Η αύτή όργή κατά τό μάλλον και ήττον έπαπειλείται και εις όσους Ίερείς και Ποιμένες θεωρούσιν αυτόν τόν πόλεμον τής άποστασίας και άδιαφορούσιν. . . Η πραγματική άπόδειξις τής πρὸς τόν Θεόν άγάπης έστι ή υπεράσπισις τής αύτου Έκκλησίας, ήτις έστι σώμα Χριστού. Μή καύσητι διά τούτο άνακαλύπτοντες τήν εκ τού αίσθητου Σατανά τής Άγγλίας κατά τής Έκκλησίας και τού Γένους, ή όποία προοδεύει άδιαλείπτως, ή όποία έφερεν επί Άντιβασιλείας τοιούτους όλεθριωτάτους και διαβολικούς νόμους, διά τήν τελείαν κατάργησιν τής Έκκλησίας και τόν άφανισμόν τού Γένους. Ωστε γίνεται πολύ πιθανός ο φόβος ότι όσοι λαμβάνουσιν εις ταύτην τήν εποχήν, εν ή διατηρούνται αύτοί οι νόμοι, όποίας δήποτε θέσεις και αξιώματα διά τής άρχής, όλοι πίπτουσιν άνεκασθήτως εις τήν άρησιν τής πίστεως και υπό τήν αλχημασίαν τού νοητού έχθρού. Αύτός ο έχθρός έκοψε πρό πολλού και όλην τήν κεφαλήν τής Έκκλησίας, όποιοι οι Άρχιερείς, εκτός 3 ή 4 Σαδδουκαίων εν Άθήναις, οι όποιοι φέρουσιν ύπακοήν εις αυτόν τόν έχθρόν ενεργούντες τά όσα αυτός θέλει. Αύτός έκοψε πρό πολλών έτών και όλην τήν κεφαλήν τού λαού, όποιοι πρὸς τοίς άλλοις οι κήρυκες και οι διδάσκαλοι, έχων αυτός μόνος τόσον πλήθος όφειων, εξ ών εκλέγει και ψηφίζει όλους τούς ψευδοκήρυκας και ψευδοδιδασκάλους, τούς όποίους όλους βραβεύει εκ τού ταμείου, ενεργούντες άδιαλείπτως μετά μεγάλου πόθου και ζήλου τήν πλάνην, τήν άνομίαν και όλην τήν πνευματικήν και σωματικήν άπώλειαν και άφανισμόν όλου τού εκλεκτού λαού. Η έπιβουλή ύπάρχει τόσον φοβερά και φοιητή και έλαθε τασούτην πρόοδον και προκοπήν, ώστε

επράνιτο άναγκάσιον ένα κηρύττη αύτην βροντώδης φωνή άπ' ουρανού άδαλείπτως ήμέραν και νύκτα. Γίνεται δέ πολύ πιθανός ο φόβος ότι άναφανήσονται σημεία εν ουρανοίς και συγχρόνως ή μεγάλη και φοβερά όργή τού Άντιχρίστου. Πρόσεχε μή φανής άμελής περί τούτου εκ τού κοσμικού και έχθρικού φόβου, αλλά γενοϋ έργάτης διδακτικός και πρόθυμος διά τής πρὸς τόν Θεόν άγάπης και μιμητής τού Μεγάλου Άθανασίου εν ώραίότητι, άγάπη και ταπεινοφροσύνη, άνακαλύπτων και στηλιτεύων τήν πλάνην και τήν έπιβουλήν και ποίων τήν διαμαρτύρησιν περί τής εκ τούτου έπομένης μεγάλης άρχής. Και αν εις τούτο τό έργον άπαντήσετε πειρασμούς υπό τών έχθρών και διατελέσετε ακλόνητος, τότε πιστεύετε ότι επιδαψιλεύεται περισσοτέρα ή χάρις ως μιμητής τού τού Κυρίου και ότι άποθησαυρίζετε περισσώτερον μισθόν μακαριότητος και βραβεία κατά τού νοητού έχθρού. »

(Έπειτα συνέχεια). ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ.

ΧΑΡΑΛΔΟΣ

Ο ΗΓΕΜΩΝ ΤΩΝ ΒΑΡΙΑΓΩΝ

Βυζαντινόν Ιστορημα.

(Συνέχεια, ίδε προηγούμενον φύλλον).

Τήν Κυριακήν τής άπόκριω ούδόλωσ εκαλοϋντο φίλοι (ήτοι συνδαιτυμάδες εκ τών Μεγιστάνων) εις τήν βασιλικήν τράπεζαν, άλλ' ήπλοϋτο κλητύριον διά τούς πένητας εν τή άψίδι (τῷ προνώῳ) τής άγίας Σοφίας, ή τῷ Μιλίῳ, τού Άνακτος έστιώντος μόνον τούς συγγενείς αύτου και οικείους.

Τήν Τρίτην τής Τυροφάγου έκάλει τόν Βασιλέα συν πάση τῇ Συγκλήτῳ, ήτοι μετά πάντων τών άνωτάτων Άρχόντων ο Άρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως εν τῷ εὐκαίῳ μεγάλῳ Πατριαρχείῳ, και μετά τήν ιεράν λειτουργίαν έτελείτο κλητύριον εν τῷ μεγάλῳ Σεκρέτῳ τού Πατριάρχου. Μετά δέ τό κοῦφισμα τού πρώτου μίσου (ήτοι άπαχθέντων τών όρεκτικῶν), εισηγήτο ο Πρωτονοτάριος τών Πατριαρχείων μετά τού αναλογίου αύτου, και ιστάμενος πρὸς τά εὐώνυμα τής βασιλικῆς τραπέζης, άνεγίνωσκε τόν περί νηστείας λόγον. Και πάλιν μετά τήν είσοδον τών τυρεψιτῶν ζωμών, εισηγοντο οι ψάλται άμφω (οί τε άγιοσεψίται και άποστολιτάι) συν τῷ αύτῶν Δομestίῳ, δώδεκα τόν αριθμόν, έπίσης και ισάριθμοι άναγνώσται συν τῷ αύτῶν Δομestίῳ, ότινες πάντες ήμου ήδον ιερόν ύμνον κατά τό προσήκον.

Τήν δέ Πέμπτην τής αύτης εβδομάδος εκκλείτο εις έστίασιν εν τοίς μεγάλοις Άνακτόροις ο Οικουμενικός Πατριάρχης μετά τών ύπ' αύ-

του εκλεγόμενων Μητροπολιτών, εις ούς προσετίθεντο Πρεσβύτεροι τών ναών τού Παλατίου, ήγούμενοι τών μεγάλων βασιλικῶν μονῶν, και Σεκρητικοί παπάδες (γραμματείς τών Πατριαρχείων).

Κατά τήν Κυριακήν τής Όρθοδοξίας, έρρητῆς ίδρυθείσης, ως γνωστόν, υπό τού Μεγάλῳ και τής Θεοδώρης επί τῇ όριστικῇ άνασθηλώσει τών εϊκόνων, μετά τήν εκ Βλακερνῶν εισέλευσιν τής φαινής λιτανείας και τήν ιεράν μυσταγωγίαν, έτελείτο κλητύριον εν τῷ μεγάλῳ πατριαρχικῷ Σεκρέτῳ, δι' έξόδων τού μεγάλου Οικονομίου (ταμείου τών Πατριαρχείων), εις ο παρεκάθηντο πάντες οι πρωτεύοντες Μεγιστάνες.

Κατά τήν έορτήν τού Βύζγγελισμοϋ, μετά τήν προέλευσιν εν τῷ ναῷ τών χαλκοκρατείων, εισηγήοντο οι Βασιλείς εις τό Άνάκτορον μετά πάσης τής παραδόξου Συγκλήτου (ίσως περιδόξου) λαμπροφορούντες· εκεί δέ άπετίθεντο πάντες τάς έαυτῶν στολάς, και περιεβάλλοντο κεχρυσωμένα σαραμάγγια, μεθ' ο έτελείτο μέγα κλητύριον εν τῷ περιφανεῖ Τρικλίῳ τού Ιουστινιανού.

Κατά τήν Κυριακήν τών Βαίων έτελείτο ή προέλευσις εν τῷ Θεοφυλάκτου Παλατίῳ. Οι εὐσεβείς Βασιλείς εκάθηντο μετά τού Πατριάρχου εν τῷ Χρυσοτρικλίῳ, παρισταμένου παντός τού Κουβουκλείου, εισηγοντο δέ οι τέσσαρες Δομestικοι τών ταγματῶν (τῆς βασιλικῆς φρουράς), οι δύο δήμαρχοι (τῶν Βενέτων και Πρασινῶν) και ο Χαροουλάριος τής βασιλικῆς Σακελλίης (τού ταμείου) μετά πάντων τών γηροκόμων και ξενοδόχων τών εὐαγαθῶν οίκων. Τούτων δ' εισκομισάντων τά τίμια σταυρία (τούς σταυρούς), εισηγοντο πάντες οι Μάγιστροι, Άνθύπατοι, Πατριτικοι και Όφφικιαλαιοι ενώπιον τού Βασιλέως, ήμφιεσμένοι τάς λευκάς αύτῶν χαλμύδας, και παρ' αύτῶν έλάμβανον ανά εν σταυρίον, μεθ' ο έτελείτο λιτανείας ύμνηδία από τού ναοϋ τής Θεοτόκου τού Φάρου πρὸς τόν ναόν τής άγίας Τριάδος τής Δάφνης, και μετ' αύτην τέλος λαμπρόν κλητύριον εν τῷ τρικλίῳ τού Ιουστινιανού.

Κατά δέ τήν μεγάλην Πέμπτην τής περιφανούς και ιεράς εβδομάδος, εν ή ο τής θείας μυσταγωγίας παρ' τῆς άνω σοφίας εφήπλωται δαίπνος, έτελείτο προέλευσις παραγή (μετά πενήθιμων στολῶν) εν τῷ λαμπρῷ Παλατίῳ, και τό επέρας ιερά εὐωχία εν τῷ τρικλίῳ τού Ιουστινιανού, εις ήν μετά λειτουργίαν συνήρχοντο πάντες οι Συγκλητικοι περί τήν εννάτην ώραν (άπό τής ανατολής τού ήλιου, ήτοι τήν 5^{ην} Μ. Μ.), ταύτης δέ συντελεθείσης, άπήρχοντο πάντες λαμβάνοντες φατλία (λαμπάδας).

Τῷ δέ άγίῳ και τιμίῳ Σαββάτῳ, άνοιγόντος τού λαμπροϋ Παλατίου, τελείται προέλευσις

δημοσία πρὸς τήν άγίαν Σοφίαν, και αλλαττομένης τής ένδυτῆς τής άγίας Τραπίζης (ο εν λόγω τάπησ άνενοϋτο εν πάσι τοίς ναοίς τῶ μεγάλῳ Σαββάτῳ, εν δέ τῇ άγίῳ Σοφίῳ ή άλλογαή έτελείτο διά χειρῶν αύτου τού Αὐτοκράτορος), εισηγήτο ο Βασιλεύς εν τῷ σκευοφυλάκίῳ, όπως παραστῆ εις τήν διανομήν τών νάρθων (ήτοι πυξίδων έμπλέων νάρδου. Τό νάρδον τούτε εὐλογοϋμενον μετατρέπεται εις άγιον μύρον, έφερον δέ πολλοί τάς εν λόγω πυξίδας ως σήμεραν τάς ταμβακέρας. Κατ' άλλας περιπτώσεις διενέμοντο υπό τού Άνακτος κριψίδια, ήτοι τρίμματα κινναμώμου, και όσφράδια, ήτοι μικραί άνοδοέσμα) και πάλιν έπέστρεφε μετά δόξης εις τό Παλάτιον, ένθα έτελείτο αύθις έσπερινή εὐωχία. Μετά δέ τήν εννάτην ώραν τής αύτης ήμέρας, τελουμένης τής θείας λειτουργίας εν τῷ ναῷ τού Φάρου, άπέδύοντο πάντες τάς έαυτῶν στολάς, και ήμφιένοντο τά σακαμάγγια, μεθ' ο παρετίθετο νέον κλητύριον εν τῷ τρικλίῳ τού Ιουστινιανού, καταλήγον και αύθις εις τήν διανομήν φατλίων ή λαμπάδων.

Οὕτω δ' άφικνούμεθα τέλος εις τήν άγίαν και δεδασασμένην ήμέραν τής Άναστάσεως, εν ή ο χαϊκός Άδάμ εκ τής φθοράς πρὸς τήν ζωήν επανήλθε, και λαμπρά τις και περιθλεπτος εὐωχία υπό τών Βασιλείων ήμῶν έτελείτο. Υπεμφαινόντες μυστικῶς τό ύφος τής ιεράς Άναστάσεως, εκ τῶν κάτω καθεδρῶν συνεπήροντο εις ύψηλήν τινα και πολύκυδον τού βήματος θεωρίαν (ήτοι άνήρχοντο επί τού ύψηλοϋ βήματος), και μιμούμενοι τόν άσπασιμόν τής αληθούς τού Χριστού άγαπήσεως (ήτοι τόν μεταξύ τού θεανθρώπου και τῶν μαθητῶν αύτου ανταλλαγέντα), κατησπαζοντο τό ύπήκοον (ήτοι τούς επί τού βήματος πρὸς τούτο άνερχομένους μεγιστάνες) μεθ' ο άπήρχοντο συν τῇ λαμπρῇ Συγκλήτῳ εις τήν εκκλησίαν, τήν επήγειον ταύτην Σιών. Έυδεικνύμενοι δέ τήν περιόδοζον τής ήμέρας χαρμονήν, έλαμπροφόρουσι οι Άνακτες, ενελίσσοντες έαυτούς τοίς λώροις κατά τόν τύπον τών ένταφίων τού Ιησοϋ παργάνων, ενῶ διά τής δεξιῆς μέν ήρον τό νικητήριον τού σταυροϋ τρόπαιον, και διά τής άριστεράς τήν εξανάστασιν τής χριτικής ήμῶν ούσίας (ήτοι άκακίαν, σακκλον πλήρες χάος, σύμβολον τής Άναστάσεως). Τότε δέ τῷ Θεῷ αναφέροντες τήν θείαν μυσταγωγίαν, μετά τήν μετάληψιν τών άγράντων μυστηρίων εκάλου τούς προκρίτους τών Συγκλητικῶν ως κοινωνούς τής χάριτος εις σιμόν κρῆμα (εν τῇ μεγάλῃ εκκλησίᾳ παρατιθέμενον), διό οι δεκατέσσαρες δαιτυμόνες έφερον τούς λώρους και τά χρυσά θωράκια.

Περί δέ τήν μεσημβρίαν τής αύτης ήμέρας παρετίθετο ή επίσημος εὐωχία επί τής άποκοπτής

τραπέζης του Χρυσοτρικλίνου, ένθα προσήγατο προς τιμήν και τό περιφανεές κτήμα του χρυσού πενταπυργίου. Έν τή περιπτώσει ταύτη εις την τιμίαν τράπεζαν παρεκλήθητο 30, εις δέ τας τέσσαρας των καμαρών (τας υπό τας αψίδας) 36 Βιστήτορες, Σηλευτιάριοι, Δρακονάριοι, Σκηπτοφόροι, Σημειοφόροι και Σενκτόροι, 18 δέσμοι (αίχμαλώτοι) Άγαρηνοί εκ του μεγάλου Πραιτωρίου, και 18 Βούλγαροι φίλοι. Έκ ταύτων οι μόν τής χρυσής τραπέζης έφερον άλλαξιματα και χλανίδια, οι Άγαρηνοί ήσαν λευκοφόροι, άζωνοι και υποδεσμεμένοι, και οι Βούλγαροι, εκ τής τάξεως των Στρατηγών λαμβανόμενοι, και κατά τό δεύτερον μίσηον (τό όπτόμιναν) εισαγόμενοι, έφερον τά οικεία σχήματα (ήτοι τας έθνικας ένδυμασίας).

Τοιαύτη ή άρχή του πασχαλινού δεκαημέρου, όπερ ήκολούθει τό εξαήμερον τής Πεντηκοστής, παρεμπιπτούσαν όμως και πολλών άλλων εύωχιών, και ούτω καθέξής: άλλ' άκούμεθα εις ταύτα, καθ' όσον φοβούμεθα μη εκ τής απλής κναγρωπής έπαθον ήδη τινές των άναγνωστών εκ δυσπεψίας. Έννοείται ότι, κατά πάσας ταύτας τας περιπτώσεις, των έστιάσεων προηγούντο λαμπρά προσελύσεις, των Άνάκτων άπερχομένων εις τους διαφόρους ναούς, ένθ' οι του ίπποδρομίου δήμοι και τά λοιπά πολιτικά και στρατιωτικά σώματα παρετάσσοντο εις διάφορα τής πόλεως έπιφανή μέρη, όπως άνευσημύησασιν αυτούς παρερχομένους κατά την προδιαγεγραμμένη άκτολογία. Ούτω δέ μετεβάλλετο ό βίος εκείνος εις διαρκή σχεδόν παράστασιν άτελευτήτου μυστηρίου, ήτοι ίερού δράματος, έν φ' πρωταγωνιστάι μόν έντύγγον ό "Αναξ και ό Πατριάρχης, των υποκριτών δέ την θέσιν κατελάμβανον ό πολυτελής κληρος, οι άναριθμητοί χοροί των καταχρυσών Μεγιστάνων, οι άγέρωχοι τής πρωτευούσης λεγεώνας, και του ίπποδρομίου οι άθροισμένοι φατρίαί, αντιπροσωπεύουσαι τον λοιπόν λαόν. Τας προελύσεις ταύτας λεπτομερώς περιγράφει ή «Βασιλείου τάξις» Βον Α'. Κεφ. ι'. - λη', και άλλαχού. Π'.

Τοιαύτη των λαμπρών εύωχιών ή σειρά, εις ήν έκλήθη ό Χαράλδος μετά των δύο συντρόφων. Εύθύς δ' από τής πρώτης ημέρας εξαίρετικώς έτιμήθη, καθ' όσον υποδειχθείς υπό του Βασιλέως, όπως κατακληθῆ μετά των δώδεκα φίλων παρά την άποκοπήν τράπεζαν, εύρέθη μεταξύ του Όρφανοτρόφου Ιωάννου άφ' ενός, του κατά βούλησιν τό Κράτος άγοντος και φέροντος, και του περιπόδου Στρατηγού Γεωργίου Μανιάκη άφ' έτέρου.

Ό Ιωάννης, Παφλαγών εύνούχος, διετέλει εις την ύπηρεσίαν του Ρωμανού πριν ή ούτος βασιλεύσει. Τούτου δέ γενομένου, προαχθείς κατ'

άρχας εις Πραιπόσιτον, και μετά ταύτα εις Όρφανοτρόφον, ήτοι διευθυντήν των όρφανοτροφείων, συνεκέντρωσεν επί τή βάσει του παραδόξου τούτου αξιώματος εις χείρας αυτού πάναν την έξουσίαν, ήν τοσούτον γαλαρώς διεχειρίζετο ό Βασιλεύς. Άνήρ έξωλέστατος, αλλά περιούστατος, κατέστη ταχέως ό πονηρός του Κράτους δαίμων, συνεπιούρους εις τούτο έχων τους τέσσαρες άδελφούς, Μιχαήλ, Νικήταν, Κωνσταντίνον και Γεώργιον. Έκ ταύτων οι δύο τελευταίοι, καιτοι ποικίλης άγρυπταίας ένοχοι, και μετελθόντες άλλοτε τον κινδηλοποιόν, κατεκλίνοντο έν τή πρώτη μετά την άποκοπήν τράπεζαν, καθ' ό περιβλήθέντες περιφνηή αξιώματα, του Νικήτη ύπηρετούντος ως Δρουγγαρίου τής βίγλης, και του Μιχαήλ διατελούντος Δομωστίου παρά τή Αυτοκρατεία.

Περί του τελευταίου τούτου πολλά έθρυλλούντο. Άνήρ νεκρός και εις άκρον εύειδής, άλλ' έξ έπιληψίας πάσχων, περιεβλήθη την ύπηρεσίαν εκείνην, την έπιφέρουσαν διαρκή συγχρωτισμόν, επί σκοπῶ καταχρονίω, ως έλεγον τούλάχιστον οι μεμνημένοι, οτινες προσέθετον μάλιστα ότι ή σκευωρία έπέτυχε, και ότι ή φιλήθονος Άνασσα, υπό δαιμονιώδους και μαγικού καταληφθείσα προς τον νεανίαν εκείνον πάθους, διετέλει άπό τινος εις έρωτικας σχέσεις, άποτελούσας την αληθή βάση τής ισχύος του Όρφανοτρόφου. Ταύτα γνωρίζων ό Χαράλδος, εύχερώς διεύχνη τον Μιχαήλ, άπέναντι αυτού κατακλινόμενον, εκ τε του λεπτοφυούς αυτού κάλλους και τής καταχύσου, αλλά πως θηλυπρεπούς περιβολής.

Ό δέ Μανιάκης ήν εις των περιφανεστέρων Στρατηγών του Βουλγαροκτόνου, όστις, καθαιρεθείς υπό Κωνσταντίνου του Η', άνεκληθή υπό του Ρωμανού, καθ' όσον ό Βασιλεύς έντος καιτοι άλλως μέτριος, έθεράπευσεν ούχ ήττον πολλά των υπό του προκατόχου διαπραχθέντων ατόπων. Την περιέργειαν του Χαράλδου έπίστυρε προς τούτοις ό μετά τον Μανιάκην καθήμενος, όστις έφερε παραδόξως τό μοναχικόν σχήμα, άλλ' έρωτήσας έμαθεν, ότι ήν ούτος ό Νικηφόρος Ξυφίας, ό δαφνοστεφής των Βουλγάρων νικητής, όστις εξορισθείς εις Άντιγόνην, ζώντος έτι του Βασιλείου, τοσούτον πικρώς συνησθάνθη τό άδίκημα τούτο, ώστε άπέκρουσε πᾶσαν νέαν ύπηρεσίαν, και εισήλθεν εις την μονήν του Στουδίου.

Έν τούτοις, του Όρφανοτρόφου επιδείξαντος άμέσως τῶ Χαράλδω καταφνηή άπέχθειαν, ίσως διότι έφοβείτο τας φιλαρτίκους τής Ζωής διαθέσεις, ό ήρως ήμών κατά τε τό συμπόσιον και μετ' αυτό συνδιέλεχθη ιδίως μετά του Μανιάκη και Ξυφίου, παρ' όν πολλά ήκουσε περι τής τότε των πραγμάτων καταστάσεως.

Και ό μόν Μανιάκης, ύπερησπίζων τον Βασιλέα, έξύμνει τας όλίγας αυτού άγαθές πράξεις, την κατάργησιν του άλληλεγγύου, του έπαχθεσάτου εκείνου φάρου, καθ' όν οι έπιζώντες άπέτιον τους δασμούς των έν πολέμω πεσόντων, ως και την δια γενικής άμνηστίας των φυλακῶν εκκένωσιν. Άλλ' ή Ξυφίας άπ' έναντίας δριμύως κατ' του Ρωμανού έπιτιθέμενος έξετίθει πως ούτος κατεσπατάλησε τά δημόσια χρήματα, άφ' ένθς μόν ιδιωτικά χρέη άπατίων, και άφ' έτέρου, ού μόνον διπλασιάσων την ύπερογκον ήδη έπιχορήγησιν τής μεγάλης εκκλησίας, αλλά και εις τους λοιπούς ναούς μέγιστα παρέχων ποσά ύπερ τής σωτηρίας αυτού τε και του πενήτερου.

— Ίσως έχεις δικαιο, άπάντα ό Μανιάκης, άλλ' όπωσδήποτε ή θέσις έβεβαίωθη, πολλοί των άρχαίων Μεγιστάνων άνεκληθήσαν και τακτικώς διεξάγονται τά τής διοικήσεως.

— Τακτικώς λέγεις; άντίκρουσεν ή Ξυφίας; Και λασημονίς τας του παρελθόντος χειμῶνος άσχημίας; Την έξορίαν τής βασιλίδος των Βουλγάρων, Ζωστής άνδειχθείσης υπό του Βασιλέως, την τύφλωσιν του υιού αυτής, την φυλάκισιν του νικητού των Πετσενέγων Κωνστατίνου Διογένους, την μακρότητα έν δημοσίω του έπιφανούς Εύσταθίου Δαφνομήλη, του τασύτον έν Βουλγαρία διαπύψαντος, και των τριών έγγόνων του Μιχαήλ Βούρτζη, ιδίως δέ τήν εκ των άνακτόρων άποπομπήν και εις τό αΐτριον καθιέρωσιν τής βασιλόπαιδος Θεοδώρας.

— Σληνά βεβαίως τά μέτρα ταύτα, άλλ' άναγκαία ως εκ τής άναγκυφθείσης συνωμοσίας. Έπρόκειτο, νομίζω, περί καθιέρσεως τής Ζωής και στέψεως τής αδελφής αυτής.

— Τούτο ύπήρξεν ή πρόφασις, άλλ' άπλή συνοφανεία των άγρυπών, ύφ' όν ως βρέφος διαπαιδαγωγείται ή Βασιλεύς.

— Ίσως, άντίπειν ό Μανιάκης, μη πλειότερον έπιμέναν. Έν Συρία τίτε μαχόμενος άγνοώ τά καθ' έκαστα.

Έκ τούτου δέ δοθείσης τής άφορμής περιεστράφη ό λόγος εις τά στρατιωτικά τής τελευταίας διετίας γεγονότα. Του Νικηφόρου Φωκά τας πλείστας τής Συρίας και Φαινίκης πόλεις άνακτήσαντος, ό Ιωάννης Τσιμισακής έξέτεινε του Κράτους τά όρια μέχρι Δαμασκου, άλλ' ή Βασιλεύς, κατατροχόμενος υπό τε των έμφυλιων στάσεων και του μακρού προς τους Βουλγάρους άγώνος, όλίγον προσέσχεν εις την έφωαν, εκ ταύτου δ' έπωφελούμενοι οι Άραβες, έμελέτησαν άποστασίαν, ήτις εξεργάγη έντως επί Κωνσταντίνου, και διεδόθη ταχιστα, καθ' όσον έλαχίστην άκνητώντας άντίστασιν, την τε ύπαιθρον χώραν έδήσον και τά φρούρια έπόρθουν.

Έν τούτοις του στρατηγού τής Άντιοχείας

Μιχαήλ Σπονδύλη φωραθέντος έν τῶ άγώνι τούτω ως όλως άναξίου, και δικαίως υπό του Ρωμανού καθαιρεθέντος, προχειρίσθη διάδοχος αυτού, άντι ενός των δοκίμων στρατηγών, ή έπ' αδελφή του Βασιλέως γαμβρός Κωνσταντίνος ό Καρκενηνός, άνήρ μέτριος: τό δέ χειριστον συνεστράτευσε και αυτός ό "Αναξ, πλήρης φροσύων περί τής ίδιας αξίας άνείρων.

Είς Φιλομήλιον τής Φρυγίας, όπου κατηλύσθη μετά πάσης τής δυνάμεως, εύρεν ό Ρωμανός άναμένοντας Σαρακηνούς Πρέσβεις εκ Βερόλαις (Χαλκιδίου), οτινες κομίζοντες πλούσια δώρα, έξελιπάρουν την άνοχή των γενομένων, και άπεδέχοντο την προτέρα δούλωσιν και δασμοφορίαν Άνέλιπστον ήν τό εύτύχημα τούτο, μαρτυρούν ότι ζωηρά διατηρείτο είσέτι παρά τοις Άραβιν ή μνήμη των θριάμβων του Φωκά και Τσιμισακῆ: διό και οι κράτιστοι των Στρατηγών συνέστησαν την άποδοχήν των προτάσεων, τοσούτω μάλλον καθ' όσον έπέκειτο τό θέρος, ότε σπανίζει τό ύδωρ έν τή έφωκ, και οι μόν Άραβες είθισμένοι τυγχάνουσιν εις τά έγγώρια θάλαη και τους φλογμούς, ένθ' οι Ρωμαίοι, καθ' ή πανοπλίται, τληπαθώς έχουσι προς την έφωκ. Άλλ' ή Βασιλεύς, ζηλώσας των προκτόνων τας δάφνας, και νομίσας εύχερή τον θρίαμβόν κατ' των δειλιώντων εκείνων έχθρών, εισβάλλει, παρά τας προνήμους συμβουλάς, εις Συρίαν: εκάι δέ κυκλωθείς, ήττάται ήτταν δεινήν, ήτις ταχέως προσέλαθε τας διαστάσεις πανωλευρίας, καθ' όσον ή στρατός αυτού, κυλικακῶ νοσηματι συσχεθείς (πρόκειται πιθανῶς περί τής χολέρας) και δίψη κακωθείς, ένθ' άτάκτως έφυγε προς την Άντιόχειαν, προσεβλήθη αϊφνης και πάλιν υπό των Σαρακηνών, οτινες τους πλείστους των τεταλαιπωρημένων εκείνων άπέσφαξαν, και αυτόν τον βασιλέα μικρού δειν συνελάμβανον.

Τά δεινά ταύτα έμετρίασεν όμως κατά τι περιφνηές του Μανιάκη έπιτυχία. Οκτακόσιοι Άραβες, εκ τής νίκης έπανακώμυοντες, άφιχθήσαν πρό τής πόλεως, ήν έφρούρει, και άπήτησαν την παράδοσιν, άλλ' εκείνος έξορμηξ, κατασφάττει πάντας τους πολέμιους, κυριεύει τριακοσίας καμήλους μετά των λαφύρων, και άποταμών τας βίνας και τά όπλα των πεσόντων, κατά τό οικτρόν έθος τής έποχής, προσάγει τά πάντα εις τον Βασιλέα, όστις φθός εις Καππαδοκίαν, διέτριβεν έν τῶ οίκω του Φωκά.

Καιτοι δέ ταύτα καταφανώς έμαρτύρουν ότι ή του Βασιλέως ήττα άπέβρευσεν εκ μόνης τής άπειρίας αυτού, ή Ρωμανός έθεώρησε συμπεριφέρειαν την άπόδοσιν τής καταστροφής εις την δυσμένειαν του θεού, διό και προς έξευμένισιν αυτού, άμα εις Βυζάντιον έπιστρέψας έξωνήσατο τον οίκον Τριακονταφυλλου τινός, έν μετεσείασεν εις μονήν έπ' όνόματι τής Θεοτόκου,

συντριψας, επί τῇ προφάσει ταύτῃ, καὶ κακώσας τὸ ὑπῆκοον, διὰ τῆς μετακομιδῆς τῶν ὕλων. Συγχρόνως δὲ ἀργύρω καὶ χρυσῷ καταλαμβάνοντε τὰ κιονόκρανα τῆς μεγάλης ἐκκλησίας καὶ τῆς Παναγίας τῶν Βλαχερνῶν. Πάντες γνωρίζουσι ὅτι ὁ μέγας Ναπολέων, μετὰ τὴν ἐν Μόσχῃ πανωλεθρίαν, διέταξε τὴν ἐπιχρυσῶσιν τοῦ ὁλοῦ τῶν Ἀπομάχων, ἐπίσης ὅπως ἀποσπάσῃ ἐκ τῆς προσφάτου συμφορᾶς τὴν προσοχὴν τοῦ εὐτραπέλου παρισιανοῦ ὄχλου· παρομιώδης δὲ ἀπέμεινεν ἡ ἀποσταλαῖσα τότε διαταγὴ: *Donex la dome des invalides.* Ὁ Γάλλος Καῖσαρ ἠγνόει βεβαίως ὅτι ἀντέγραφε τὸν ἡμέτερον Ῥωμανόν, ἀλλ' οὐδὲν τὸ καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τὸν Κερδηνόν· ὁ δὲ Ἰλνκῆς, ὁ πᾶν σχεδὸν σπουδαῖον γεγονός συνοδεύων διὰ παραδόξου τινός καὶ δεισιδαίμονος μυθεύματος, προστίθεισιν ὅτι τὴν ἐν λόγῳ καταστροφὴν προανήγγειλεν, οὐ μόνον — ἀγύσις ἀστέρος ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς, καὶ ὄμβρων ἐπίκλυσις, τῶν ποταμῶν ἐκχυθέντων, καὶ τῶν κοίλων πελαγισάντων, ὡς ἀποπνιγῆναι σχεδὸν πάντα τὰ ζῶα καὶ τοὺς καταβληθέντας καρπούς τῆ γῆς — ἀλλὰ καὶ τὸ ἐξῆς τεράστιον. Περὶ τὰς ὑπερείας τοῦ ὄρους Κουζινᾶ, ἐν τῷ θέματι τῶν Θρηκησίων, ὑπῆρχε διακυγῆς τις πηγὴ, ἐν ἣ ἀιφνης ἠκούσθη — «φωνὴ τις οἰκτρὰ μετὰ ὀδυρμῶν καὶ οὐαί, καὶ θρήνος παρεμφερὲς ὀλοφυρμῶ γυναικῶν καὶ οὐχὶ ἀπαξ ἢ δις, ἀλλ' ἀπὸ Μαρτίου ἕως Ἰουνίου καθ' ἡμέραν καὶ νύκτα· ἐπιόντων δὲ τινῶν ἐπὶ τὸ κατασκοπῆσαι τὸν τόπον, ἀλλαχρῷ μετέπιπτεν ἡ ὀλολυγὴ, τοῦτο δὲ, ὡς εἶπε, προεμήνυε τὴν ἀτυχίαν ἐν κοίλῃ Συρίας».

Συνεπεία τῶν ἐν λόγῳ γεγονότων ὁ Μανιάκης διωρίσθη Κατεπάνω τῆς κάτω Μηθίας, ὅπου ἐξηκολούθησε γενναίως κατὰ τῶν Μωαμεθῶν ἀγωνιζόμενος, ἀλλ' ἀπ' ἐτέρου ἀνεδείχθη δομῆστικός τῶν σχολῶν ὁ Συμεῶν, πρῶτον ὑπαρέτης τοῦ Κωνσταντίνου Η', καὶ στρατηγός Ἀντισοχίας ὁ ἐπίσης ἀσημῶς Νικήτας· ἐπῆλθε δὲ ταχεῖα ἡ φυσικὴ συνέπεια τῶν σφαλμάτων τούτων, καθ' ὅσον ἀμφότεροι οἱ ἐν λόγῳ ἀπόλοιμοι ἄνδρες ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν κατετροπώθησαν. Τότε δὲ μόνον σωφρονήσας ὁ Βασιλεὺς, ἐξέπεμψεν εἰς Συρίαν τὸν Πρωτοσπαθῆριον καὶ μέγαν Ἐταιριάρχην Θεόκτιστον, ὅστις ἐπανειλημμένως ἔπραξε τοὺς ἐθρούς, παρέσχεν ἀρωγὴν εἰς τὸν φίλον Ἐμίρην τῆς Τριπόλεως, καὶ τοσοῦτον ἠνώρθωσε τὸ ἀξίωμα τοῦ Κράτους, ὥστε ὁ Ἐμίρης τῆς Βερβόιας ἐπέμφε πρὸς τὸν Ῥωμανὸν τὸν ἴδιον υἱὸν Ἀμερ μετὰ δώρων λάμπρων, ἐξαιτούμενος τὴν εἰρήνην, καὶ τοὺς προτέρους φόρους ὑπισχυόμενος. Πράγματι δ' ἀποσταλαῖς εἰς Βερβόιαν ὁ Πρωτοσπαθῆριος Θεοφύλακτος ὁ Ἀθηναῖος, ἐθεβάσθη τὰς σπονδὰς.

(Ἐπ.ται συνέχεια).

ΚΑΘΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

Ἐκδίδεται κατ' αὐτὰς συνταχθὲν ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Γ. Παναζίδου ἐντολῇ τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Συγκλήτου τῷ Πρωτοκτῆ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου, περιέχον ἐκτάσει καὶ ἐξ ἀδελφικῶν πηγῶν τὰ κατὰ τὴν σύστασιν καὶ τὸν πενηκονταετῆ βίον αὐτοῦ. Ἐκ τοῦ πολυσελίδου τούτου συγγράμματος δημοσιεύομεν τὸ περὶ τῶν ποιητικῶν ἀγῶνων κεφάλαιον εὐμενῶς παραχωρηθὲν ἡμῖν ὑπὸ τοῦ γράψαντος.

ΟΙ ΠΟΙΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Ἀγῶν Α. Σ. Ράλλης.

Ὁ πρῶτος ἀναθέσας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τὴν ἐπιμέλειαν ποιητικῶν ἀγῶνων εἶνε ὁ ἐν Ἑργέστη Ἀμβρόσιος Στ. Ράλλης, ὅστις ἐπιθυμῶν νὰ κινήσῃ τὴν ἐμιλλαν εἰς προαγωγὴν τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς ποιήσεως, ἐν ἔτει 1850 κατέστησεν ἀγῶνα ποιητικόν, ἔρρισε χιλιόδραχμον μὲν τὸ γέρας, κριτὰς δ' αὐτοῦ καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἡμέραν τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ ἀριστεύσαντος τὴν 25 Μαρτίου. Καὶ προεκηρύχθη μὲν ἐγκαίρως ὁ ἀγῶν, ἔγεινε δὲ ἡ κρίσις ὑπὸ τῶν καθηγητῶν Φ. Ἰωάννου, Γ. Βενθούλου, Ἀλ. Ρ. Ραγκαβῆ, Κ. Παπαρηγοπούλου καὶ τοῦ Πρωτάνευς Μισ. Ἀποστολίδου, ἀπαγγελλοῦσα κατ' ἐξαιρέσειν ἐκεῖνο τὸ ἔτος οὐχὶ τὴν 25 Μαρτίου, ἀλλὰ τὴν 20 Μαΐου, ἡμέραν τῶν γενεθλίων τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος, καὶ ἐκ τῶν δέκα εἰς τὸν ἀγῶνα πεμφθέντων ποιημάτων δύο ἐκρίθησαν τὰ ἐξέχοντα, τὸ Μεσολογγίου τοῦ Γ. Ζαλακώστα, καὶ ὁ Στρατῆς Καλοπίχειρος τοῦ Σ. Α. Κουμανοῦδη. Εἰς τοῦτους δὲ ἤθελον ἐξ ἴσου διανεμῆν τὸ γέρας οἱ κριταί, ἀν ἡ ἐντολὴ τοῦ ἀγωνοθέτου δὲν ἦτο εἰς ἓνα μόνον νὰ δοθῇ. Ὅθεν τὸ μὲν χιλιόδραχμον γέρας ἀπενεμήθη εἰς τὸν ποιητὴν τοῦ Μεσολογγίου, ἐπαινος δὲ δημοσίᾳ εἰς τὸν τοῦ Στρατῆ. Ἀπηγγέλη δὲ ἡ κρίσις πανηγυρικῶστα ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἀπαρόντων μὲν πολλῶν καὶ γερουσιαστῶν καὶ βουλευτῶν καὶ ἄλλων πολλῶν ἐνδόξων καὶ ἐπιστῆμων ἀνδρῶν, ὁμογενῶν τε καὶ ἀλλογενῶν, καταγλαϊζόντος δὲ τὴν ἀμύγηριν ταύτην καὶ τοῦ φιλομούσου βασιλέως, οὐκ ἀπαξιώσαντος καὶ στέφανον δάφνης ἐπιθεῖναι ἰδίᾳ χεiri ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀριστεύει, ἀνευφημούντων ἀπάντων τὸν ἀθλοθέτην οὐχ ἤττον ἢ τὸν ἀριστετὰ, ὃς μετὰ τοῦ στεφάνου καὶ τὸ ἔπαλλον τῶν 1000 δραχμῶν ἐκεῖ ἐκομίσατο (λόγ. Μισ. Ἀποστολίδου 1851, σ. 21).

Τὸ ἀκόλουθον ἔτος προκηρυχθέντος πάλιν τοῦ ἀγῶνος, ἐκ τῶν ἐξ ἐπιπεμφθέντων εἰς αὐτὸν ποιημάτων διεκρίθησαν μὲν δύο, ἀλλ' οὐδέτερον ἐκρίθη ἀξίον τοῦ βραβείου. Μετὰ δὲ τὴν ἐκθεσιν τῆς ἐπιτροπῆς τὴν ἀπαγγελλοῦσαν τὴν 25 Μαρτίου, ζωηρὰ συζήτησις ἠγέρθη ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ περὶ τῆς ἀξίας τῶν ποιημάτων καὶ τῆς κρίσεως τῆς ἐπιτροπῆς, καὶ δὴ καὶ περὶ

τοῦ σκοποῦ τοῦ ἀγωνοθέτου. Ὅθεν ὁ ἀγωνοθέτης Α. Σ. Ράλλης ἔγραψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν τότε πρῦτανιν Σπ. Πήλληκακιν, ἐξηγῶν σαφέστερον τὸν σκοπὸν τῆς ἀγωνοθεσίας του. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἶνε ἡ ἐξῆς:

Ἦρθε τῆν Πρωτανίαν τοῦ Πανεπιστημίου Ὁθωνος.

Ἀπαντήσας εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 2,109 ἔγγραφον ἡμῶν, κύριε Πρῦτανι, ἐξέφραζον τὴν πλήρη ἐπιθυμιαν μου διὰ τὴν γνωμοδότησιν τῆς πλειονοψηφίης τῆς ἐπὶ τῆς ποιητικῆς ἀγωνοθεσίας ἐπιτροπῆς. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκτοτε συνέβη καὶ ἐν ταῖς ἐφημερίαις καὶ ἀλλαχρῷ νὰ ἴδω τινὰς πικρῶς κλιμακτομένους τινῶν τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης, λαμβάνω τὸ θάρρος νὰ γράψω πρὸς ὑμᾶς τὴν παραδῶσάν μου, ἵνα κινήτε αἰανδήποτε ἀρέσκασθε χρῆσιν αὐτῆς, μάλιστα δὲ, ἵνα σαφέστερον πληροφωρηθῶσι οἱ διαγωνιζόμενοι, ὅποιοις τοῦ ὑπ' ἐμοῦ συσταθέντος ἔθλου ὁ σκοπός.

Ἀνέκαθεν κλίτοι τὸν ἔμπορον ἐπαγγελλούμενος ἐγὼ, ἰδιόχουσαν εἶχον κλίσιν πρὸς τὴν ποίησιν καὶ τῆς ἀναπαύσεως ὀλίγας ὥρας ἐδαπάνων εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν διασημοτέρων ποιητῶν τῆς νεωτέρας Ἑυρώπης, οὐδόπως τῶν τῆς νέας Ἑλλάδος παρακλουμένων. Ἀλλ' ἐκεῖνο πολλὰκις ἐθαύμασα τὸ περ' ἡμῖν συμβαῖνον κατ' ἀντίθετον ὅλος λόγον τοῦ παρὰ τοῖς λοιποῖς ἔθνεσι· διότι κατ' αὐτοῖς μὲν ἀείποτε ἡ ποίησις τοῦ πεζοῦ προηγῆθη λόγου, καὶ τῆς γλώσσης τοῦ ἔθνους τῶν δημιουργοὶ οἱ ποιηταὶ ἐγένοντο. Παρ' ἡμῖν δὲ τούναντιον, οὐκ οἶδα πῶς, οἱ μὲν τῷ πεζῷ λόγῳ χρώμενοι καὶ τὴν γλώσσαν καθαρεύουσι, καὶ γλαφυρῶς γράφουσι, καὶ γνησίαν θυγατέρα τῆς ἀρχαίας, διὰ τε τὴν καλλιπέειαν καὶ σαφήνειαν, τὴν νεωτέραν Ἑλληνικὴν ἡμῶν γλώσσαν ἀνείδειξαν, οἱ δὲ ποιηταὶ καὶ τοὺς φοιβόληπτους ἐπαγγελόμενοι τῶν χυδασιότων λέξεων καὶ φράσεων ποιούντι χρῆσιν, ἱκανὸν πολλὰκις τῆς ποιήσεως προσὸν νομίζοντες τὸ ὁμοιοκατάληκτον τῶν στίχων, ἦτοι τὸ μάλλον ἐπουσιῶδες, τοῦτο δὲ τοῦ κυριοτάτου καὶ οὐσιωδεστάτου προτάττοντες, εἰς στιχογραφικὴν τέχνην τὸ θεῖον τῆς ποιήσεως δῶρον μετεποίησαν. Τοιοῦτος δὲν ἦτο ὁ σκοπός ἐμοῦ τοῦ ἀγωνοθετοῦντος, κύριε Πρῦτανι, οὐδ' ἐνόησα ποτὲ νὰ ἐμψυχώσω τοὺς κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἤττον ἐπιτηδέιους στιχογράφους. Δὲν λέγω ὅτι ἀγωνοθετῶν ἐφαντάσθη νὰ πλάσω ποιητάς, διότι τοὺς ποιητὰς ὁ Θεὸς δωρεῖται εἰς τὰ ἔθνη, ἀλλὰ πρὸς ἐκεῖνο ἀπεσκόπησα, νὰ κινήσω τὴν φιλοτιμίαν τῶν ἐνδιάθετον ποιητικῶν ἐχόντων εἰς τὸ νὰ μελετήσωσι τὴν γλώσσαν ἡμῶν τὴν πάτριον κελῶς, καὶ δυναθῶσιν οὕτω τὰς τῶν ἑαυτῶν ψυχῶν ἐμπνεύσεις ἐν γλώσσῃ κανονικῇ καὶ ἀρμονικῇ νὰ ψάλλωσι, καὶ γένωνται τοῦ ἔθνους διδάσκαλοι διὰ τῆς ἐπαγωγῆς τῆς ποιή-

σεως Σειρήνας, καὶ πραγματοποιηθῇ οὕτω καὶ παρ' ἡμῖν τὸ πάλαι περὶ Ὀρφέως καὶ Ἀμφίπονος μυθολογηθέν.

Ὅθεν συμπερζύων ἐν ὀλίγοις τὴν γνώμην μου λέγω, κύριε Πρῦτανι, ὅτι ὁ σκοπός μου οὔτε ἦν, οὔτε εἶναι τὸ νὰ διδῆται τὸ γέρας εἰς τὸ ἐν καλοῖς ἤττον κακῶν στιχογράφημα, ἀλλ' εἰς τὸ ἐν καλοῖς ὅσον ἐνεστὶν ἄριστον πῶμα· εἶτι δὲ ὅτι οὔτε ἔκρινον τὸ νὰ βραβεύηται πάντως ἐν τῶν παρουσιασθέντων, διότι ἂν ταυαύτην εἶχον γνώμην, παράδοξος ἦθελεν εἶσθαι ὁ δεύτερος καὶ ἡ μετὰ τοῦτον τρίτος τῆς ἐτήσιου δωρεᾶς μου ὅρος. Καλῶς ἄρα ἐπραξεν ἡ πλειονοψηφούσα ἐπιτροπὴ, παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, Κύριε Πρῦτανι, νὰ βεβαιώσητε τὰ ἀξιώματα μέλη αὐτῆς ὅτι ἐγὼ, πεποιθὼς εἰς τὰ φῶτα καὶ τὴν ἀμεροληψίαν τῶν Κυρίων Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, θέλω σέβασθαι τὰς κρίσεις αὐτῶν, εὐχόμενος ὥστε καὶ οἱ διαγωνιζόμενοι καὶ οἱ φίλοι των νὰ σέβωνται αὐτάς, διότι ἄλλως ματαιίνεται ὁ πρὸς τὰ κατὰ ζῆλος, καὶ ἡ δικαιοσύνη πάσχει. Ὅταν οἱ δικαιοπῶλοι συκοφαντῶνται καὶ περιυβρίζωνται, ἐν ᾧ τούναντιον καὶ πλείστη ὀφείλεται εἰς αὐτοὺς χάρις διότι διὰ τῶν ἐπαγομένων κρίσεων ἐπὶ τῶν καθυποβληλόμενων αὐτοῖς ποιητικῶν ἀγωνισμάτων ἐκδιδάσκουσι τοὺς τε διαγωνιζομένους καὶ τοὺς μὴ, τοὺς ἀληθεῖς τῆς ποιητικῆς καὶ αἰσθητικῆς κανόνας, καὶ καθιστῶσιν αὐτοὺς προσηκουαίους περὶ τὰ ταυαύτα. Ὅστε καὶ ἂν ἄλλον δὲν ἦθελεν ἀποφέρει καρπὸν τὸ ὑπ' ἐμοῦ γέρας, εὐτυχίῳ ὅμως ἐμαυτῶν, διότι διδῶμι ἀφορμὴν δι' αὐτοῦ νὰ συντάττωνται διατριβαὶ καὶ ἐκθέσεις ἐπὶ τῶν διαγωνισμάτων, οἷα ἡ κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο γενομένη ἐκθεσις ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ Φιλίππου Ἰωάννου. Διαβεβαίω δὲ καὶ ὑμᾶς, Κύριε Πρῦτανι, περὶ τῆς ἰδιαζούσης πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεώς μου εἰς ἡμῖν.

Α. Σ. ΡΑΛΛΗΣ.

Ἐν Ἑργέστη, τῆ 5/17 Ἰουνίου 1852.

Διὰ τοῦ εἰς οὐδένα ἀπενεμηθέντος ἔθλου τῶν 1000 δραχ. ἠγοράσθη ὑπὲρ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Πανεπιστημίου ὁ Θεσσαυρός τοῦ Π. Στεφάνου καὶ ἄλλα χρήσιμα βιβλία. Ὁ ἀγῶν οὗτος ἐπανελαμβάνετο κατ' ἔτος μέχρι τοῦ 1860. Καὶ τρεῖς μὲν οὐδὲν ἔβραβεύθη τὰ δὲ κατὰ τοὺς ἄλλους διαγωνισμοὺς βραβευθέντα ποιήματα εἶνε πλὴν τοῦ Μεσολογγίου, οἱ Ἀρματαῶλοι καὶ Κλέπται τοῦ Ζαλακώστα, τοῦ Ὀρφανίδου ὁ Ἀπατρις, ἡ Ἄννα καὶ Φλώρος ἢ ὁ Πύργος τῆς Πέτρας καὶ ἡ Χίος δοῦλη, τοῦ Δ. Βερνυρδάκη ἢ Ἐθακσία καὶ τοῦ Γρ. Σταυριδίου ὁ Ἀρματαῶλος.

Καθ' ὅσον δὲ ἡ μὲν ἀριθμὸς τῶν βραβευσμένων ἠῤῥαυεν, ὁ δὲ τῶν ἀποτυχηάντων ἐπολλαπλασιαζέτο, κατὰ τοσοῦτον ὑπερέξευχεῖτο

και η κατὰ τῶν κριτῶν δημοσίᾳ ἐν ταῖς ἐφημερίσιν ἢ ἐν ἰδίῳ φυλλαδίῳ οὐχὶ εὐσημῶς καταφορὰ καὶ ἐπίθεσις. Ἐπὶ ταύτῃ δυσανασητήσαντες οἱ Πρωτάνεις Κ. Ἀσώπιος καὶ Φίλιππος Ἰωάννου ἀπέτειναν ἐν τοῖς λόγοις αὐτῶν πινακὴν παρατηρήσεως πρὸς τοὺς οὕτω προσφερομένους ποιητὰς καὶ τοὺς φίλους αὐτῶν. Παραβέτομεν ἐνταῦθα τὰς τοῦ Φιλ. Ἰωάννου ἐκ τοῦ λόγου αὐτοῦ τοῦ 1858 (σελ. 16—18). «Πολλὰ καὶ σοφὰ παρήνεσι πέρουσι περὶ τῆς ἀγωνοθεσίας ταύτης· ἐν τῷ πρωτανικῷ αὐτοῦ λόγῳ δὲ σεβάσιμος προκατόχος μου, συνιστῶν εἰς τοὺς νέους ἡμῶν ποιητὰς πλειοτέρην μετριότητα· ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ δύναμαι νὰ περατώσω τὸ περὶ ἀγωνοθεσιῶν κεφάλαιον, πρὶν ἐκφράσω δημοσίᾳ τὴν λύπην μου διὰ τὴν ἀπρεπῆ καὶ ἀξιοκατάκριτον τρόπον, καθ' ἣν τινες τῶν ἀποτυχόντων εἰς τὸν ποιητικὸν ἀγῶνα, ἢ καὶ τινες φίλοι αὐτῶν καὶ συνήγοροι, προσφέρονται πρὸς τοὺς κριτὰς. Ὅστις ἀναλογισθῆ, ὅτι οἱ ἀναδεχόμενοι τὸ πολυμολχον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπρεπῆ καὶ ἐτι ἀχάριστον ἔργον τῆς κρίσεως τῶν κατ' ἔτος προσερχομένων εἰς τὸν ἀγῶνα ποιημάτων, ἀναγκάζονται ἕνεκα τούτου νὰ καταλείπωσι τὰ ἴδια τῶν ἔργα μὲ ζήμιαν οὐχὶ μικράν, νὰ ἀναγινώσκωσιν ἐν χειρογράφοις δισημυρίους καὶ τρισημυρίους στίχους τοὺς πλείστους πάσης ποιητικῆς χάριτος, ἐνίοτε δὲ καὶ γραμματικῆς ὀρθοπειίας ἐπτερημένους, σημειοῦντες τὰ σημειώσεως ἕξια καὶ ἐπιτήδεια νὰ ὁδηγήσωσιν ἐπὶ τέλους τὴν κρίσιν των, θέλει ἠμολογήσῃ ὅτι καὶ οἱ κρινόμενοι καὶ οἱ φίλοι των ὀφείλουσι πρὸς τοὺς κριτὰς ἠθικὴν τινα τῶν ἀρίστων πόνων των καὶ τῆς πολλῆς των ὑπομονῆς ἀμοιβήν, ὅποια εἶναι ἡ εὐγνωμοσύνη. Ἄλλ' ὅμως πόσον ἀγνωμόνως, ἐνίοτε δὲ καὶ κακοήθως προσνήθησαν τινες πρὸς αὐτούς. Οἱ κριταὶ δὲν ἔχουσι τὴν οἴησιν, ὅτι ἡ κρίσις των εἶναι ἀλάττωτος· ἀλλ' ἡ ἐπικρίσις αὐτῶν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ σκοπὸν καθαρῶς φιλολογικόν, νὰ γίνηται εὐσυνειδήτως καὶ εὐσημῶς καὶ στηρίζεται ἐπὶ λόγων. Ἄλλ' ἀντὶ τούτων τί γίνεταί; παρεξηγοῦνται οἱ λόγοι τῶν κριτῶν, παραμαρφοῦνται αἱ ἐννοιαὶ των, διαστρέφονται αἱ κρίσεις των, χλευάζεται τὸ ἔργον των, καὶ τὸ χειρότερον προβαίνει ἐνίοτε ἢ κακοήθεια καὶ μέχρι τοῦ καθιστῶν ὑποκτον τὴν εὐθυδικίαν καὶ ἀγαθοπιστίαν αὐτῶν. Οἱ κριταὶ ἀδυνατοῦσι βέβαια νὰ ἀναγινώσκωσι πάσας ταύτας τὰς δι' ἐφημερίδων ἢ φυλλαδίων δημοσιευόμενας ἐμπικθεῖς τῶν κρίσεων ἐπικρίσεις ἢ ἀκρίσιαι καὶ ἐτι μάλλον ἀδυνατοῦσι ν' ἀπολογῶνται. Ἐὰν κατεδίκάζοντο εἰς τοῦτο, ἤθελον εἰσθαι ἀνδρῶν ἀπάντων ταλάντατοι. Ἀναγκάζονται ἔρα νὰ σιωπῶσι καὶ ἐπομένως ν' ἀφίνωσιν εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἀγνοούντων τὰ πράγματα ὑπόνοιαν τινε,

ὅτι οἱ ἐπικρίνοντες, οἱ διαβιάλλοντες, οἱ χλευάζοντες, ἔχουσι δίκαιον. Ἡ τοιαύτη ἀνταπαρνήσις καὶ ὑπομονὴ ἔχει τὰ ὄριά της, ὥστε πιθανὸν ἀποτέλεσμα τῆς ῥηθείσης ἀξιοκατακρίτου τινῶν πρὸς τοὺς κριτὰς διαγωγῆς θέλει εἰσθαι ἡ παραιτήσις πάντων ἀπὸ τοῦ τόσον ἀχαρίστου ἔργου τῆς τῶν διαγωνισμάτων κρίσεως, ἐπομένως ἢ ἀποτυχία τοῦ σκοποῦ τῶν φιλοκάλων ἀγωνοθεσιῶν καὶ ἡ ψυχρῶσις τοῦ πρὸς τὰ καλὰ ζήλου αὐτῶν».

Ὅτι, πρὸς βλεπῶν οἱ δύο οὗτοι Πρωτάνεις, ὅτι δὲν θὰ εὐρίσκοντο καθηγητὰ τοῦ Πανεπιστημίου θέλοντες ν' ἀναδεχθῶσι τὴν κρίσιν τοῦ ποιητικοῦ ἀγῶνος, φαίνεται ὅτι συνέβη κατὰ τὸ 1860—61· διότι μὴ καταρτισθείσης ἐπιτροπῆς ἀγωνοδικῶν, ὡς λέγει ὁ τότε Πρωτανεὺς Α. Πάλλης, διὰ τὸ πολυάσχολον τῶν ἀρμοδίων καθηγητῶν ἢ δι' ἀσθένειαν τινῶν αὐτῶν, ἀνεβλήθη ὁ ἀγῶν. Ταῦτα μαθὼν ὁ Α. Σ. Πάλλης τὰς μὲν προπροσταλαίσεις 1000 δραχμῶν διέθηκεν εἰς προίκισιν ἀπόρου θυγατρὸς ἀγωνιστοῦ τὴν δὲ κρίσιν τῶν ποιημάτων ἀνέθηκε τοῦ λοιποῦ εἰς κριτὰς παρὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδευσεως ἐκλεχθῆσμενους ἐκάστοτε (λόγ. Α. Πάλλης 1861, σελ. 24). Καὶ οὕτως ἔπαυσεν ἡ πρώτη αὐτῆ ἀγωνοθεσίᾳ καὶ οἱ κατ' ἔτος ἐκπαιδαγωγόμενοι ποιητικαὶ ἀγῶνες ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἄλλ' ἄρα γενομένης γνωστῆς τῆς ἀποφάσεως τοῦ Α. Σ. Πάλλης, ἕτερος ἡμογενῆς ὁ ἐν Ὀδησσῷ Ἰω. Γ. Βουτσινᾶς προτείνειν αὐτῷ νὰ χορηγῆ εἰς τὸν ποιητικὸν ἀγῶνα 1000 μὲν δραχμῶν κατ' ἔτος ὡς ἐπαθλὸν τοῦ ἐκάστοτε ἀριστεύοντος ποιητοῦ, 500 δὲ πρὸς ἀμοιβὴν τῶν κριτῶν ἢ Σύγκλητος ἀπέδεδίχθη τὴν πρότασιν, καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος, γενομένου τοῦ ἀγῶνος, ἐβραβεύθη τὸ πῆγμα Σωκράτης καὶ Ἀριστοφάνης τοῦ φοιτητοῦ Αλ. Σ. Βυζαντινοῦ. Τὰ περικριτέρω τῆς ἀγωνοθεσίας ταύτης ἀνήκουσιν εἰς τὴν ἀκόλουθον περίοδον.

Ἄγῶν I. Γ. Βουτσινᾶ.

Τὴν ἀγωνοθεσίαν τοῦ ποιητικοῦ ἀγῶνος τοῦ Α. Πάλλης διεδέχθη κατὰ τὴν προηγηθεῖσαν περίοδον ἡ τοῦ ἐν Ὀδησσῷ Ἰ. Γ. Βουτσινᾶ, καὶ εἶδομεν ὅτι ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ ἐβραβεύθη τὸ πῆγμα Σωκράτης καὶ Ἀριστοφάνης τοῦ φοιτητοῦ Αλ. Σ. Βυζαντινοῦ. Κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς περιόδου ταύτης οὐδὲν ἐβραβεύθη· κατὰ δὲ τὸ δεύτερον 1864 ἐκ τοῦ λόγου τοῦ Κ. Φρεαρίτου μακροθύμως ὅτι ἕνεκα διαφορᾶς τινος τῶν κριτῶν ἀνεβλήθη ὁ κατ' ἐκεῖνο τὸ ἔτος ματαιωθείς ἀγῶν εἰς τὸ ἀκόλουθον. Τῷ δὲ 1865 ἐβραβεύθη ἡ τραγωδία Φίλιππος Μακεδῶν τοῦ Α. Ι. Ἀντωνιάδου, ἐπηνέθη δὲ ἡ λυρικὴ συλλογὴ Στίχοι. Ὑπάρχει δὲ καὶ ἡ εἰδήσις ὅτι ὁ ἀγωνοθέτης

προσῆνεγκε 1000 ἔτι δραχμῶν, ἵνα δι' αὐτῶν κατ' ἐξαιρέσιν εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐνώσεως τῆς Ἑσπανίας βραβεύθῃ τὸ ἐπόμενον ἔτος 1866 τὸ ἀριστον πῆγμα εἰς γλώσσαν δημόδη καὶ μάλιστ' ἐπτανησιακὴν. Ἄλλὰ τοιοῦτον μὲν οὐδὲν ἐστάθη εἰς τὸν ἀγῶνα· συνέβη δὲ τις ἀπροσδόκητος χαρμῶδιαι. Ὡς ἀριστον πῆγμα ἐκρίθη τραγωδία τις φέρουσα τὸ ὄνομα Ἀντίνοος. Ἀνοιχθέντος δὲ ἐπισήμως ἐνώπιον πάσης τῆς ἐπιγεφυρεως τῶν ἀκροατῶν τοῦ εἰς αὐτὸ προσσηρημένου δελτίου εὐρέθη ἐν αὐτῷ ἡ ἐξῆς δήλωσις: «Ἡ τραγωδία δὲν εἶνε πρωτότυπος, ἀλλ' εἰλυθεῖρα πικράφρασις τῆς γερμανικῆς τραγωδίας τοῦ γνωστοῦ ποιητοῦ Heysse, ἐπιγραφομένης Hadrian. Ἄν οἱ κύριοι κριταὶ νυμίζωσιν ὅτι καὶ οὕτω δύναται αὐτὴ νὰ λάβῃ τὸ γέρας, ἄς ἀνοιξωσιν—ἀλλὰ μόνον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει—τὸ ἔγκλειστον δελτίον». Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς δήλωσεως ταύτης ὁ πρωτανεὺς εἰς ἀμυχανίαν περιελθὼν κατέβη ἀπὸ τοῦ βήματος, ἀφ' οὗ ἐμελλε ν' ἀπαγγεῖλῃ τὸ ὄνομα τοῦ νικητοῦ, καὶ συσκαρθεῖς μετὰ τῶν ἄλλων κριτῶν περὶ τοῦ ποιητοῦ, ἀνέβη πάλιν μετ' ὀλίγον καὶ ἀνεκήρυξε τὴν νέαν γενομένην ἀπόφασιν τῶν κριτῶν ὡς ἐξῆς: «Ἡ ἐπιτροπὴ, ἐπειδὴ κατὰ τοὺς γνωστούς ἦδη εἰς τὸ κοινὸν ἔδους τῆς ἀγωνοθεσίας μεταφράσεις δὲν βραβεύονται, χωρίζει τὸ βραβεῖον εἰς δύο ποιητὰς, οἵτινες ἐποίησαν τὰ Ἐκτῶν ἐνώπιον καὶ τοὺς Στόμους, δύο λυρικὰς συλλογὰς, τὴν μὲν τοῦ Ἀγγέλου Βλάχου, τὴν δὲ τοῦ Δημητρίου Κ. Παπαζήροπου». Ὅπως κατὰ τὴν προηγηθεῖσαν περίοδον ἐκ τῆς κρίσεως τοῦ ποιητικοῦ ἀγῶνος προέκυψαν ἐπικρίσεις ἐν ταῖς ἐφημερίαις καὶ εἰδήσις, οὕτω καὶ κατὰ ταύτην τὴν περίστασιν τὸ πάθημα τῶν κριτῶν ὑπὸ τοῦ πονηροῦ μεταφραστοῦ τοῦ Hadrian τοῦ P. Heysse, ὅστις ἦτο ὁ Α. Βλάχος, παρήγαγε συζητήσεις τινὰς καὶ ἐπικρίσεις καὶ ἀπολογίας. Ταύτας περιέχει κατὰ μέγα μέρος ὁ Πρόλογος τοῦ Ἀγγ. Βλάχου προεταγμένος εἰς τὸν Ἀντίνοον, τὴν ὑπὸ τούτου τὸ ὄνομα δημοσιευθεῖσαν μεταφρασίν τοῦ Hadrian — τὸ ἐπόμενον ἔτος οὐδὲν ἐβραβεύθη· ἐπηνέθη δὲ ἡ Κρητικὴ τοῦ Α. Ἀντωνιάδου, πῆγμα ἐπικὸν εἰς δακτυλικούς στίχους· τῷ δὲ 1868 ἐβραβεύθη ἡ κωμῶδιαι Ὁ λοχαγὸς τῆς ἐθνοφυλακῆς, ἧς ὁ ποιητὴς Ἀγγελος Βλάχος δὲν ἐφανερώσε τότε τὸ ὄνομα του, ἐγνωστοποίησε δὲ μόνον ὅτι, ἐὰν ἐνίκαι, ἀφείρανε τὸ χιλιοδραχμὸν γέρας εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ Κρητικοῦ ἀγῶνος κεντρικὴν Ἐπιτροπὴν, πρὸς ἣν καὶ οὕτως ἐπέμφθη. Τῷ 1869 ἐβραβεύθη μὲν Ὁ κλουτήσεως στυτοτόμος, κωμῶδιαι τοῦ Α. Ἀντωνιάδου ἐπηνέθη δὲ τοῦ αὐτοῦ ὁ Κρίσπος τραγωδία. Τῷ 1870 ἐβραβεύθησαν δύο ποιήματα Ὁ Ἀντίβας ἐν Γόρτυνι τοῦ Κ. Βεροῦ καὶ τὸ φρόνημα τῶν Χριστιανῶν τοῦ ἀνωτέρω Α. Ι. Ἀντωνιάδου, διαιρεθέντος

καὶ πάλιν τοῦ χιλιοδραχμίου ἐπαθλοῦ, ἐπηνέθησαν δὲ ἕτερα δύο ὁ Θησεὺς τοῦ Ἀριστοῦ. Προβιλεγγίου καὶ Ὁ κόμης τῶν Σαλώνων τοῦ Σπ. Λάμπρου. Τῷ 1871 ἐκ 45 ὑποβληθέντων διαφόρου εἶδους ποιημάτων οὐδὲν ἐβραβεύθη· διὰ δὲ τῶν 1000 δραχμῶν ἠγορεύθη ἡ προτομὴ τοῦ ποιητοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου, ἔργον τοῦ ἐκ Σαύρης καλλιτέχου Πραξίου. Τότε δὲ ἀπεφασίσθη, συναινούντος καὶ τοῦ ἀγωνοθέτου, νὰ διακριθῇ ὁ ποιητικὸς ἀγῶν κατὰ τὰ εἶδη τῶν ποιημάτων οὕτως, ὥστε κατ' ἔτος νὰ κρίνονται ἑμοσιῶν ποιήματα (Λόγ. Βουτσινᾶ σ. 55). Τῷ 1872 λοιπὸν ἐκρίθησαν 27 δραματικὰ ποιήματα, ὡν δύο ἐλάβον τὸ βραβεῖον, εἰς δύο πάλιν διηρημένον, ἐκ χειρὸς τοῦ ἀγωνοθέτου, ἐπιδημοῦντος ἐν Ἀθήναις, ὁ ἰατρός Α. Πηλιόνης διὰ τὴν κωμῶδιαν Ὁ ἐραστὴς γλάστρας καὶ ὁ Α. Ι. Ἀντωνιάδης διὰ τὴν τραγωδίαν Ἄρις ὁ Εὐδαμίδα. Τῷ 1873 ἀγνοεῖται τίς ἐβραβεύθη. Ὁ πρωτανεὺς τοῦ ἔτους Κ. Παπαζήροπου δὲν ἐκρίνειν εὐλογον νὰ μνημονεύσῃ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀγῶνος. Ἀντὶ τούτου ἐκφέρει κρίσεις τινὰς περὶ τῶν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τελουμένων πνευματικῶν ἀγῶνων ἕξια ἀναγνώσεως (Λόγ. αὐτοῦ σ. 17). Τῷ 1874 ἐβραβεύθη τὸ ἐπικὸν πῆγμα Ὁ Κάδρος τοῦ Γ. Βιζυνοῦ, μαθητοῦ τῆς Δ' τάξεως τοῦ γυμνασίου. Τῷ 1875 ἐβραβεύθησαν ἐκ 33 δραματῶν πάλιν δύο, Ὁ Σαμφῶν τραγωδία τοῦ Κ. Βεροῦ καὶ Ἡ ἑπιστάς κωμῶδιαι τοῦ πολλὰκις μνημονευθέντος Α. Ι. Ἀντωνιάδου. Τοῦ 1876 τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀγῶνος ἀγνοεῖται. Ὁ πρωτανεὺς τοῦ ἐπομένου ἔτους Α. Ἀναγνωστάκης ἀγγέλλει ἐν τῷ λόγῳ αὐτοῦ ὅτι αὐτὸν ποιητικὸς ἀγῶν κατηργήθη σιωπηλῶς, παραιτηθέντος τοῦ ἀγωνοθέτου τῆς τέως χρηματικῆς χορηγίας. Καὶ ἔως μὲν πρόσκαιρὰς τις διακοπὴ δὲν εἶνε ἀξιοβρήντος, ἵνα δοθῇ τῷ νέῳ ἡμῶν Πανασιῶ ἡ δέουσα ἄνεσις εἰς εὐριστοτέρως βλαστήσεις· ἀλλ' οὐδὲν ἦτον ἡ Ἀκαδημαϊκὴ Σύγκλητος, δις μέχρι τοῦδε λαβοῦσα πείραν τοῦ παλιμβούλου τῶν ἀγωνοθεσιῶν, ἀπεφάσισεν ἵνα τοῦ λοιποῦ μηδεὶς ἀγῶν ἦναι δεκτὸς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, ἐὰν μὴ πρῶτον κατατεθῇ ἀμετακλήτως τὸ πρὸς συντήρησιν αὐτοῦ κεφάλαιον.

Ἐνὶ εἰς ἡκιστα ἀξίερατος ἔταν ἐκ καθήκετος θέλει νὰ φαίνεται τιοῦτος.

Διὰ τὸν ἀγαπῶντα καὶ ἀγαπώμενον δὲν ὑπάρχει πλέον οὔτε μοναξία, οὔτε κενόν.

Τὰ σχέδια εἶνε τὸ πραγματικὸν μέρος τοῦ ὄνειρου.

Τὸ παρὸν ἔχει ἀνάγκην μέλλοντος· σπανίως εἶνε αὐταρκές.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

Φρικτός είναι ο αλήτης, ενώ η έξοχη είναι λαμπρά. Είναι εκ των συνήθως περιπλανωμένων κατά την εποχήν του θέρους, άλλ' έχει τόσον κακόν το εξωτερικόν, ώστε τον απέπεμψαν εξ όλων των αγροτικών επαύλειων, όπου απέπαθη προς εύρεσιν εργασίας. Ή εκ μελίας ράβδος επ' ης έρείδεται φαίνεται μάλλον σιδηρούς εργαλείον φονεύς ή βακτηρία οδοιπόρου, εις την όπισθίαν δ' όψιν του εκ πανίου επενδύτου του, πιναρού εξ ιδρώτος και κόπωσης πρέπει βέβαια να υπάρχη έγκραχαρμίνας δια μελάνης άγενής τις άριθμός, ή άριθμός μητρούου κατέργου ή εϊρκτής.

Έίνα ηλικίαν έχει; Οι δυστυχείς δεν έχουν σιν ηλικίαν. Υψηλός και ισχνός βαδίζει με την εύλινησίαν νέου και έντούτοις ή τραχύς αυτού κίτρινος μύσταξ, ή επί της ήλιοκαούς μορφής του εκτεινόμενος, αρχίζει ήδη να καθίσταται υπόφοιτος. Όπως δήποτε δεν ασχύμεται δια την πενίαν του. Προποθέτησεν άγερώχως προς τήν όπισθεν του κρανίου του τον διακεκαυμένον υπό του ήλιου πλατύγυρον πύλον του και έν τή μέσση της μορφής του της έχούσης χροιάν κατεργασμένου δέματός λαμπουσι πλήρεις τόλμης οι σκαίοι γαλανοί ύψηλαμοί του, βαδίζει δε γυμνόπους φειδόμενος άναμφιβόλως του ζεύγους των χονδρών κρωπιών ύποδημάτων του, έξαρτωμένων από του στρατιωτικού του σάκου. Με βήμα εύσταθές, με την κεφαλήν επηρμένην, έχων τι τό άθλαδες και στρατιωτικόν εις τό ήθος άκολουθεί άτραπόν στενοτάτην κειμένην μεταξυ δύο εκτεταμένων σιτοφόρων άγρών, οι δε ύψηλοί στάχες άνέρχονται μέχρι των ώμων του.

Άγνοεί που ή δόξ εκείνη άγει. Πέριξ αυτού ή πεδιάς εκτείνεται άπείραντος, έρήμη, άκίνητος υπό τον βρύν καύσωνα του Ίουλιου δεξιόθεν αυτού εύρίσκονται άγροί σίτου, βρίζης, βρώμης άριστέροθεν πάλιν άγροί βρώμης, βρίζης, σίτου. Μόνον εκεί πέραν φαίνεται μακρός στοίχος πρασίνων λευκών, προς άς ίπταται εις κόραξ, μακρότερον δε, πολύ μακρότερον κείται δασώδεις λόφοι, περιβαλλόμενοι γλυκερόν κυανού χρώμα έν τή φκιξ όμυχη του όρίζοντος.

Ο άνήρ βαδίζει επί της μονοτόνου άτραπού. Έδώ μέν βρίθουσιν άνά μέσον των σπαρτών οι κυάνοι, εκεί δε οι μήκωνες. Έγγύτατα αυτού γρύλλος τις φωνάζει ισχυρότερον των άλλων ως έν άπελπισία. Ο οδοιπόρος σταματά και ή γρύλλος εύθύ; σιωπά. Ουδέμία νεφέλη φαίνεται εις τον ουρανόν, όπου θριαμβεύει ή άπαστραπτων μεταμεσημβρινός ήλιος. Ο αλήτης άπομάσσει δια της χειρός τό κεκαλυμμένον υπό

του ιδρώτος μέτωπον και έγείρων άποτόμως την κεφαλήν όίπτει βλέμμα ζοφερόν προς τον διαυγή ουρανόν.

Τήν προτεραίαν εις την κόμηην, ένθα άφίκετο περί την έσπίραν, έκρουσεν όλας τάς θύρας ύπανηγείρων μόλις τον πύλον και μετά φωνής βραγγησκαί ταπεινής ήρώτησεν:

— Έχει έδώ καρμιά δουλειά; Πανταχού δε άπήνητησαν αυτόν άφού έπεσκόπουν αυτόν πρότερον από κεφαλής μέχρι ποδιών δια βλέμματος, έν ή διαφαίνεται ή δυσπισία του χωρικού ή ή τρόμος της οικοδεσποίνης:

— Όχι... δεν έχομε ανάγκην. Απέμενον αυτόν δεκαπέντε λεπτά. Ήγόρασε τεμάχιον άρτου και τρώγων εξηκολούθησε τον δρόμον του βαδίζων προς τό μέρος όπου ήστραπτε τό λυκόφως.

Παρά την όδόν έρρεε ρυάκιον έκυψε πρηγής και έπιεν εξ αυτού. Έίτα δε επήλθεν ή νύξ — νύξ Ίουλιου καθ' ήν έλαμπον φωτεινοί οι άστέρες — επήλθησεν ένα φραγγμόν και κατεκλίθη έντός του άγρού έχων τον σάκκον του ως προσκεφάλαιον: επειδή δε ήτο κατόκοπος, έκοιμήθη μέχρι της ανατολής του ήλιου.

Έστενοχωρείτο ιδίως διότι προς τριών ήμερών έλειπεν αυτό ή καρπός.

Άφυπνίσθη επί του ύγρου χορτου με τό σάμα νεγκριωμένον, ήγέρθη μετά κόπου φρίσσων υπό τά ράκη του και έψιθύρισεν ύποκόφως: «Νά πάρ' ή όργή!»

Κατόπιν εξηκολούθησε τον δρόμον του επί της δημοσίας όδού, διερχομένης δια τινος δάσους.

Η πρώτη ήτο θελακτική. Δροσερόν άρωμα εξήρχετο από τά πράσινα του δάσους βρόθη παρά την όδόν ή χλόη τόσον ήτο έμπεποιημένη υπό της πάχνης, ώστε έφαινετο ώχρά, ήσαν δε διασπαρμένα έν αυτή μυρία άγροτικά άνθύλλια λευκά, έρυθρά, κίωδη, άγνότατα! Υπερίνω της κορυφής των ύψικόρμων δένδρων ή άνατέλλων ήλιος εξηκόντιζεν ήδη εις τά φύλλα τους πρώτους αυτού εκ σπινθήρων πυράλους. Έίς άπόστασιν όλίγων βημάτων από του οδοιπόρου δύο χωρίεντες κόνικλοι με την κέρκον άνυψωμένην, δεικνύοντες τά λευκά αυτών ύψη διεσχισαν σκιρτώντες την όδόν και εξηφανίστησαν έντός λόχμης. Τά πτηνά έψαλλον θορυβωδώς.

Ο αλήτης άπεναντίας άνελογίζετο τό φρικάλιον παρελθόν του.

Έκθετον άνατραπέν υπό τροφού δυστρόπου εις τι χωρίον ούδέν άλλο ένθυμείτο εκ της παιδικής του ηλικίας ειμή τον διηνεκή τρόπον του, ένώπιον της γραιάς, έτοιμη πάντοτε έχούσης την χείρα προς βραπίσματα. Ηύξησεν έν τούτοις ύπας δήποτε και έγένετο εύρωστον μεράκιον σταχυολογούν μετ' αυτού εις τους άγρους ή συνά-

ζον ξύλα εις τά δάση. Όλος ή κόσμος έφοβείτο την τροφόν του, ήτις έχαιρε ψήμην μαγίσσης και τό έπίστευεν όπωσούν και αυτή ή ιδία. Έίχε παραδόξους δεισιδαιμονίας και όσάκις εύρίσκειν εις τον όρνιθώνα της ών τι ήττον των άλλων λευκών, τό συνέτριβε δια τό πεδίλου της πεπεισμένη ότι περιείχεν όφιν. Έπέτρεψεν εις τό παιδίον να μεταβαίνη εις τό σχολείον, όπου έμαθεν άνάγνωσιν, γραφήν και άριθμητικήν. Άλλ' οι σύντροφοί του μικροί χωρικοί ροδοκόκκινοι καλώς τρεφόμενοι και κακεντρεγείς, τον άπεκάλουν νόθον, ή τέκνον μαγίσσης. Περιφρονούμενος ύπ' αυτών τους έμίσει και εκείνος, επηκολούθουν δε άναριθμητοί μάχαι, εξ ών δια καλής του τύχης εξήρχετο πάντοτε σχεδόν νικητής.

Έν ηλικία δεκατεσσάρων έτών, μετά τον θάνατον της γραιάς τροφού του, δεν θά εύρισκεν έργον κανέν εις τό χωρίον, άν έλειπεν ή άμαξηλάτης όστις ειχεν άναλάβει την μετ' του σιδηροδρόμου συγκοινωνία και ειχεν ανάγκην ενός μικρού ύπηρέτου δια τον σταύλον. Έλάμβανε τρεις δραχμάς τον μήνα μισθόν, τροφήν σκύλου και έκοιμάτα εις τον άχυρώνα. Μισούμενος υπό των νέων του χωρίου, χλευαζόμενος υπό των νεανίδων, θεωρούμενος ως ήλίθιος, διότι ήτο άκοινωνήτας, ούδέποτε μεταβάς εις την πόλιν κειμένην εις τριών λευγών άπόστασιν εκείθεν, έγένετο βαθμηδόν ύψηλός και βωμάλιος νεανίας, ότε έπιστάσης της στρατευσίμου ηλικίας κατετάχθη εις τον στρατόν και άπεστάλη εις τό 75^{ον} σύνταγμα του πεζικού.

Αι μόναι εύάρεστοι αναμνήσεις του βίου του άνήγοντο εις την εποχήν εκείνην της πρώτης έν τή συντάγματι ύπηρεσίας του. Δια πρώτην φοράν ή παρίας αυτός, ή καταδικασμένος εις την δυστυχίαν έγνώρισε τό αίσθημα της ισότητος και της δικαιοσύνης. Η στολή ήτο πολύ βαρεία κατά τό θέρος και πολύ λεπτή κατά τον χειμώνα, όλοι όμως οι στρατιώται την περιεβάλλοντο ή τροφή ήτο άηθής συνήθως, άλλ' όλοι την έτρωνον ως αυτός. Είς τον κοιτών εις κλίτης κειμένης έγγύτατα της ιδιότης του κατεκλίνετο εις ύποκόμης, καταταχθείς εις τον στρατόν μετά τινος άκολασίας. Έν τή συντάγματι ώμίλου προς άλλήλους οι άνδρες εις ένικόν άρμόν, ως σύντροφοι. Αυτόθι προς μεγάλην του εκπλήξιν ή αξία εκάστου ήτο ίση προς την των άλλων, δια ν' άνυψωθ ή τις ύπερ την τοιαύτην ίσοπέδωσιν, μετ' μόνη άρετή ήρει, ή ύποκοή. Τήν άρετήν ταύτην εξήσκησεν άκόπως. Νοσημονέστερος και ήττον άγράμματος πλείστων εκ των άγροίκων συστρατιωτών του απέκτησεν εύθύς μετά τό πρώτον της ύπηρεσίας του έτος τον βαθμόν του δεκανέως, και μετά τό δεύτερον έτος προήχθη εις λοχίαν. Έκτοτε οι άλλοι νεοσύλλεκτοι έφερον άμέσως

πρώτοι την χείρα εις τό πύλιον όσάκις τον συνήντων εις τάς όδας της πόλεως, ένθα έστάθμευε τό σύνταγμα.

Ήρκεσε μία στιγμή μέθη, παραφροσύνης όπως τον κατασρέψη. Ήρχιζε νέανθητεία και ειχε πρό όλίγου προδίκασθη εις έπιλογίαν. Ήμέραν τινά καθ' ήν έφεραν έντός του θυλακίου του τά χρήματα του λόχου του, εξ αιτίας τριών ποτηρίων άψίνθου άτινα έρόφησε κατά σειράν προς έπίδειξιν, προς χυδαίον πείσμα χάριν κακοτρόπου τινος γυναικού κατέστη κλέπτης, έγληγματίας. Από του σημείου εκείνου και πέραν ή βίος του καθίστατο φρικώδης. Έν αίφνιδη άστραπή του λογισμάτου έβλεπεν έξυτον κεκυφτότα εξ αίσχύνης έμπροσθεν των έπαυλιών και των παρασσήμων των στρατοδικών. Έίτα επήρχοντο τ' άτελεύτητα έτη της έν Άφρικη διαμονής του εις τό τάγμα των καταδικών, της ύπό τον φλογερόν ήλιον εργασίας περι τάς όδας. Έξήλθεν εκ της κειμένου, εκ της άτιμίας εκείνης με την άσβεστον δίψαν του έμπαθούς μεθύσου, με την σηπεδύνα του έλαττώματος βιβρώσκουσας τό σώμα του μέχρι της καρδίας.

Ουδέμία πλέον παρουσιάσθη αυτό τύχη, ουδέμία εύκαιρία. Μετά τό πέρας της ποινης του ουδένα συνήντησε τον βοηθούντα. Περιπλανώμενος έδώ μέν ως εργάτης εκεί δε ως χειρώνάζ διέτρεχε τάς όδας αλήτης, καταδικωμένος υπό του παρελθόντος του. Όσάκις επείνα πολύ, διέπραττε μικράς κλοπας, έλωποδύει ως έν Άλγερία. Η βαρεία παλάμη της δικαιοσύνης επανειλημμένως έπεσεν επί του ώμου του. Που άρά γε εύρίσκετο πρό όύς έτών; Είς την φυλακήν. Και κατά τον παρελθόντα χειμώνα; Παύλι εις την φυλακήν. Πρό τριών δε ήμερών περιπλανώμενος εις τό άγνωστον εκείνο μέρος, δεν ήδυνήθη να εύρη εργασία, ενώ ή Θερισμός εύρίσκετο εις την άκμήν του. Είχε δαπανήσει και τον τελευταίον αυτου όβολόν, είχε φάγει και τό τελευταίον ψυχίον του άρτου του. Τί θά έγίνετο; τί να πράξη;

Έξακολουθών να βαδίζη επί της δημοσίας όδού άφίκετο εις τριόδον. Σταυρός ήγειρτο αυτόθι εξ ου έκρέματο άτέχνως γεγλυμμένος επί ξύλου Χριστός, ου τά χρώματα ειχον εξαλειφθ ή εκ της βροχής.

Υψωσε τους ώμους και έτραπή προς άριστερά. Διακόσια βήματα άπωτέρω είδε ώραιαν λευκήν έπαυλιν χωρίζομένην από της όδού υπό πρασίας και τάφρου εύρείας. Νεαρά γυνή φέρουσα κυανήν πρωινήν έσθήτα και προφυλάττουσα την κεφαλήν δι' άλεξήλιου ένεφανίσθη εις τό πρόστοον και εκάλισε μικρόν παιδίον παιζον επί της χλόης μετ' μεγάλου κυνός της Νέας Γής.

— Παιδί μου, παιδί μου!

Τὸ παιδίον ἔδραμε πρὸς τὴν μητέρα του, ἡ δὲ κύνων μανιώδης ἐπλησίασε πηδῶν εἰς τὴν τάφρον καὶ ἐκεῖθεν ὑλάττει καὶ πολὺ μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ ἀπειροῦ ὁδοιπόρου.

Ἰδεῖζε τὴν πυγμὴν πρὸς τὴν κατοικίαν ἐκείνην τῶν πλουσίων, ἐνόησεν καὶ αὐτὰ τὰ πρῶινά ἀνθρῶν ἐφαίνοντο ἀποπνεύοντα εὐδαιμονίαν καὶ καταλαμβάνομενος αἴφνης ὑπὸ ζορηρᾶς ἀνάγκης μονώσεως εἰσῆλθεν εἰς ἀτραπὸν βαίνουσαν μίσην τῶν ἀγρῶν.

Οὕτως εὐρέθη ἐν τῇ ἐκτεταμένῃ ἐκείνῃ πεδιάδι ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑψηλῶν σταχυῶν, μετὰ τὸς πεύκας συντεταμένους ἐκ τοῦ κόπου, μετὰ τὴν πεύκων βρέμουσαν εἰς τὰ ἐντόσθιά του, μόνος, ἀπολωλώς, ἀπελιπς.

Αἴφνης ἀλέκτωρ τις ἐξέφερε τὴν φαειρὰν λαλιάν του. Οἰκία τις ἔκειτο πλησίον. Ὁ ὁδοιπόρος ἐπέμεινε πολὺ. Τόσον τὸ χειροτερον! Ἐὰ ἐπήγαινε ἐκεῖ διὰ νὰ ἐπακίτησῃ, διὰ νὰ κλέψῃ, διὰ νὰ φρονέσῃ ἐν ἀνάγκῃ. Περιέστρεψε τὸ ῥόπαλόν του, ἐτάχυνε τὸ βῆμα καὶ εἰς τὴν ἀκραν ὅπου ἡ ἀτραπὸς ἀποτόμως ἐκκαμπτετο, εὐρέθη ἔμπροσθεν μικροῦ ἀγροκηπίου. Διήλθε τολμηρῶς τὴν αὐτὴν πτόων τὰς ὁδοίνας, διηυθύνθη πρὸς τὸν χαμηλὸν οἰκίαν, στέγην ἐκ καλαμῶν ἔχοντα, καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στροφῆως τῆς ὑαλωτῆς θύρας, ἥτις ἀντέστη.

— Αἰ, ἀπὸ τὸ σπιτί! ἀνέκραξε πάσῃ δυνάμει μετὰ τινος δὲ στιγμῆς διαλείμματος ἐπανέλαθεν!

— Αἰ, ἀπὸ τὸ σπιτί! Οὐδενίᾳ ἠκούσθη ἀπάντησις. Ἀναμφιβόλως αἱ αὐτὴν κατοικοῦντες εἶχον μεταθῆ χάριν ἐργασίας εἰς τοὺς ἀγρούς.

Ὁ ἀλόγητος περιεκάλυψε τὴν δεξιὰν χεῖρά του διὰ τοῦ πεπαλαιωμένου μαλακοῦ πύλου του, συνέτριψε διὰ τῆς πυγμῆς μίαν τῶν ὑέλων, ἀνεῦρε τὸ κλειθρον ὅπερ ἠνοίγετο ἐσωθεν καὶ δὲν ἦτο κεκλεισμένον διὰ κλειδῆς, ὥθησε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Εὐρέθη ἐντός χαμηλοῦ δωματίου, τοῦ μόνου προφανῶς κατοικοῦμένου ἐξ ὅλης τῆς οἰκοδομῆς. Αὐτόθι ὑπῆρχεν ἡ κλίνη, ἡ ἐστία, ἡ σάκφῃ ἢ σκευοθήκη, ἡ τράπεζα ἐφ' ἧς ἔκειτο εἰς ἄρτος, μίαν μάχαιρα μαγειρείου καὶ ἓν πακέτον καπνοῦ ἀνοικτόν, τέλος τὸ βαρὺ ἐκ ξύλου ἄρδρς ἐμαῖον ὅπου ὁ χωρικός κρυπτεῖ συνήθως τὸ χρηματόδεμά του, εἰς λουδοβικεῖα ἢ εἰς τὰ ἄλλα ἐντός σάκκου ἢ ἐντός παλαιᾶς κάλτσας.

Διὰ πρῶτην φοράν ἐπὶ ζωῆς του διέπραττε κλοπὴν διὰ ῥήξεως, κινδυνεύων νὰ ὑποστῇ τὴν ποινὴν τοῦ κατέργου. Ἄλλ' ἀδιάφορον! ἄφου ἦρχεσαν, ἔπρεπε νὰ προβῆ μὲχρι τέλους.

Ἐρπασε τὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης μάχαιραν καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ ἐμαῖον διὰ νὰ τὸ διαρρήξῃ. Πλησιέστατα ὅμως τοῦ ἐπιπέλου ἐγγράφον

τι περιβαλλόμενον ὑπὸ κερυνίδος ἐκ μέλανος ξύλου ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν του. Μηχανικῶς ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα καὶ ἀνέγνωσε κατὰ πρῶτον ἐκτετυπωμένας τὰς λέξεις ταύτας: « 75ον σύνταγμα τοῦ πεζικοῦ. »

* Ἔστη ἀκίνητος.

* Ἦτο ἡ ἀφῆσις τοῦ ὀνομαζομένου Δυβοᾶ (Τουλιου Ματθαίου) δεκανεῶς σαλπικτοῦ τοῦ 2ου λόγου, τοῦ 3ου τάγματος.

Ἐμελλε λοιπὸν νὰ κλέψῃ ἄνδρα ὑπηρετήσαντα εἰς τὸ ἴδιον σύνταγμα. Δὲν ὑπηρετήσε συγχρόνως, ὅχι, ἡ χρονολογία τοῦ ἐγγράφου ἦτο πρόσφατος. Ἄλλ' ἀδιάφορον!

Συγκεκριμένη δὲ δισταξὶς νὰ ἐκτελέσῃ τὴν πράξιν.

— Τὶ ἀνοησία! λέγει ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

Τὸ βλέμμα του αἴφνης στρέφεται πρὸς τὴν τράπεζαν, ἐφ' ἧς κείται ὁ ἄρτος καὶ ὁ καπνός· ἔλαβεν ἤδη τὴν ἀπόφασιν του ὁ ἀτυχής. Κόπτει τὸ ἦμισυ τοῦ ἄρτου, ἐξάγει τὴν καπνοσύριγγά του καὶ πληροῖ αὐτὴν διὰ καπνοῦ— ἢμπορεῖ κανεὶς νὰ πάρῃ δανεικὸν αὐτὸ ἀπὸ ἑνα σύντροφον, αἶ:— εἶτα ἔρριψεν ἐκτός τῆς οἰκίας, εἰσδύει πάλιν, ἐνῶ τραῖνε τὸν ἄρτον, εἰς τὴν ἀνὰ μίσην τῶν ἀγρῶν πλάγιαν ἀτραπὸν καὶ φθάνει εἰς τὴν δημοσίαν ὁδόν. Ὅτε δὲ διέρχεται μετὰ τὴν καπνοσύριγγα ἀνημμένην πρὸ τοῦ ἔσταυρωμένου εἰς τὴν τρίοδον, λέγει αὐτῷ χωρὶς ν' ἀποκαλυφθῇ μετὰ μορφοσμοῦ φειδοῦ, ἐνόησεν διατηρεῖται ἔχοντος τὴς ευφροσύνης τοῦ παλαιοῦ τῆς Ἀφρικῆς στρατιώτου:

— Κρίμα καὶ σὺ καυμένη, πού δὲν ὑπηρετήσες εἰς τὸ 75ο!... ἄλλῶς ἢὰ μ' ἔκαμνες νὰ εὖρω ἐργασίαν ἀτόφῃ ὅταν ἦὰ φθᾶσαι εἰς τὸν σταθμόν!...

(François Coppée)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ὁ διαταγμὸς ἐν τῇ συμπεριφορᾷ εἶνε ο,τι ἡ ἀμφιβολία ἐν τῷ πνεύματι. Πρέπει νὰ γνωρίζῃ τις τί θελεῖ καὶ τί πιστεύει, ἵνα προβαίῃ ἀσφαλῶς εἰς τὴν ζωὴν.

* Ἐρως ἀθλητηριασθεῖς διὰ τύψεων συνειδότος φέρει ἐν ἐαυτῷ τὴν φθειρουσαν πληγὴν.

* Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι πράττοντες ὕλικῶς τὸ ἀγαθὸν ἀσάφοροντες δὲ ἂν ἠθικῶς βλάπτουσι.

* εἶνε παρήγορον τὸ νὰ ἐνεργῇ τις οὕτως, ὥστε ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ τηρῇ τὴν πρὸς ἐαυτὸν ἐκτίμησιν

* Ὁ μὴ ἀγαπῶν οὐδ' ἀγαπώμενος εἶνε μόνος καὶ ἐρημος ἐν μέσῳ τῆς εὐθυμοτάτης ζωῆς, ἐν μέσῳ τῶν ἀμείνων ἀγαθῶν, ἅτινα τὸν περιστοιχοῦσιν.

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΓΗΝ

Αἱ γερμανικαὶ ἐφημερίδες ἀναγράφουσιν τὴν τέλεσιν παραδοσιακοῦ συνοικισμοῦ: Ἐν ἀστὲς νεανίας δεκαοκταετῆς καὶ εὖπορος ἐνηνεμῆθη γέγραν ὑπερεθνομυχοκοντοῦτιδα! Ὁ εὐτυχῆς νεμῆς διὰ τοῦ γάμου τούτου ἀποκτᾷ 11 προγόνους καὶ προγόνους, ἦν ὁ πρεσβύτερος 53 ἐτῶν, ἐπὶ δὲ 23 ἐγγόνους καὶ 16 διαεγγόνους — καὶ ὅλα αὐτὰ ἐν ἡλικίᾳ 18 ἐτῶν!

— Ἐν Βερολίῳ ὀργανίζεταί τῇ πρωτοβουλίᾳ ἐνός ἱατροῦ καὶ ἐνός πλουσίου ἐμπόρου ἐκ Πετροπόλεως νέα ἀποστολὴ εἰς Ἀθήσιν κατὰ τὸ προσεχὲς ἔαρ. Μέχρι τοῦδε 40 ἐδῆλωσαν ὅτι προθύμως μετέχουσι ταύτης. Ἐπιξέταί οὖτως ὅτι ἀριθμὸς αὐτῶν ὀ ἀνέλθῃ εἰς 300.

— Ἐσσαρες υἱὸς τοῦ βασιλέως τοῦ Σιὰμ μεταβαίνουσι προσεχῶς εἰς Ἀγγλίαν ὅπως ἐκπαιδευθῶσιν ἐκεῖ. εἶνε ἡλικίας 10—13 ἐτῶν καὶ φέρουσι τὰ ἐξῆς ὀνόματα: Κιλουάρα, Παιπιπατανάσακ, Προπιθατιμόν καὶ Χισαπροβᾶτ. Οἱ νεαροὶ βασιλόκνιδες γνωρίζουσιν ἕδῃ τὴν Ἀγγλικήν. Ἡ ἀκολούθια αὐτῶν ὀ ἀποτελεῖται ἀναμὲξ ἐξ Ἀγγλῶν καὶ Σιαμαίων.

— Ἐν Πετροπόλει ἐξεδόθη ἄρτι ὀπερ ἀγαθοεργοῦ σκοποῦ λεύκαμα περιέχον 800 αὐτογράμματα ἡγεμόνων, πολιτικῶν, συγγροφῶν, ἐπιστημόνων ῥώσων καὶ ἀλλοδαπῶν. Μεταξὺ ταύτων ὑπάρχει καὶ αὐτογράφον τοῦ ἡμετέρας βασιλέως ἔχον ὀς ἐξῆς: εἶνε προσφιλῆς ὁ ἐκ τῆς μετρικῆς χώρας χαιρετισμός.

— Οἱ ἐκδοταὶ τῶν ἔργων τοῦ Μακίλειου ἐξέδωκαν ἄρτι νέαν ἐκδοσιν εὐσηγοτάτην, περιλαμβάνουσαν ὀχι μόνον τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀγγλίας, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ ἄλλα ἔργα αὐτοῦ περὶ καὶ ἔμπροσθα καὶ τὰς ἀγορεύσεις του καὶ βιογραφίαν γραφέσαν ὑπὸ τοῦ Σὶρ Γεωργίου Τρεβελιάν. Ἐπὶ τούτῳ ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος ἀναγράφει τὰς ἐξῆς βιβλιογραφικὰς ἐπιθέσεις περὶ τῆς Ἀγγλικῆς ἱστορίας τοῦ Μακίλειου: εἰς διάστημα ἐννέα ἐτῶν ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκδόσεως αὐτῆς (1848) ἐπωλήθησαν 30 χιλ. τόμοι, μετὰ δὲ τοῦ 1860, 80 χιλ.—μέχρι τοῦ 1875, 132 χιλ. καὶ μετὰ τῆς σήμερον 140 χιλ. ἐν μόνῃ τῇ Ἀγγλίᾳ. Ἡ ἱστορία αὕτη μετεφράσθη μετὰ τοῦδε εἰς δέκα εὐρωπαϊκὰς γλώσσας. εἰς ἀμοιβὴν ἔλαβεν ὁ συγγραφεὺς παρὰ τῶν ἐκδοτῶν 20 χιλ. λιρῶν στερλινῶν, ἥτοι 500 χιλ. φράγκων, ποσὸν τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ἄλλος συγγραφεὺς ἔλαβὲ ποτε. Ἀλλὰ τὰ κέρδη τῶν ἀναλαβόντων τὴν ἐκδοσιν ὑπερέβησαν κατὰ πολὺ καὶ αὐτὸ τὸ καταβλήθη ὑπέρογκον ποσόν.

— Ἰδρῦθη ἐν Βερολίῳ ἑταιρία εἰδικὸν σκοπὸν ἔχουσα τὴν χρησιμοποίησιν τῶν κυνῶν ἐν τῇ στρατιωτικῇ ὑπηρεσίᾳ. Ἡ ἑταιρία αὕτη φέρει τὸ ὄνομα "Προ.

— Ἐκ τοῦ γάμου τοῦ Ἀλεξάνδρου Βάτταμπεργ μετὰ τῆς αἰδοῦ Λόισιγγερ λαβὼν ἀφορμὴν ἐν Βιέννῃ ἀναποκριτῆς τῶν ἀγγλικῶν Κείρων ἀπαριθμεῖ ὀλους τοὺς εὐρωπαϊκούς ποιητάς, οἵτινες κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους συνεδέθησαν διὰ γάμου πρὸς γυναῖκας ταπεινῆς τάξεως. εἶνε δὲ οὗτοι: ὁ δούξ τοῦ Βερρῦ ἄλλοτε ἐπίδοξος διάδοχος τοῦ γαλλικοῦ ὀρόνου νεμυρθεῖς τὴν ἀγγλικὰ μελ Λυδίαν Τάμσον ὁ αὐστριακὸς ἀρχιδούξ Ἰωάννης τῆν Ἄνναν Ἠλόγλε θυγατέρα τοῦ ἐν Ἀουστρῆς διευθυντοῦ τοῦ ταχυδρομείου, λαβούσαν εἶτα τὸν τίτλον Κομητῆσσης τοῦ Μεράν ἕτερος αὐστριακός, ὁ ἀρχιδούξ Ἐρρίκος τῷ 1808 νεμυρθεῖς ἐν Βόξεν τοῦ Τυρόλου τὴν αὐτὴν Λεοπαλδίνην Ὄφμαν, νῦν Βαρωνίδα Βάϊσικ. Ὁ δούξ Λουδοβικός τῆς Βαυαρίας, ἀδελφὸς τῆς Ἀυτοκράτειρας τῆς Ἀυστρίας ἔλαβεν εἰς γάμον τῷ 1857 ἀγγλικὰ βασίτην, φέρουσαν νῦν τὸν τίτλον Βαρωνίδος Βαλρπεε. Ὁ πρίγκηψ Ἀδαλβέρτος τῆς Πρωσίας, ἀδαλ-

φῆς τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου Α'. ἐνεμνεμῆθη τῷ 1840 τὴν Θηρεσίαν Ἐλσαρ πρῶτην χορευτρίαν θεάτρον. Ὁ πρίγκηψ Ἐρρίκος τοῦ ῤέου, πατὴρ τοῦ ἐν Βιέννῃ πρεσβευτοῦ τῆς Γερμανίας, συνεξέβη τὴν Μάριαν Λουσσῆ ὀρχηστρίδα ἱπποδρομίου. Καὶ τελευταὶος ὁ πρίγκηψ Γουσταῦσος τοῦ Σάξεν Βάιμαρ τὴν δεσποινίδα Μαρκόκκια κόρην ἐκ Δαλματίας.

— Αἱ ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες ἀγγέλλουσι τὴν σύστασιν πολλῶν συλλόγων ἐν Νέα Ἰόρκῃ καὶ ἐν Λονδίῳ, οἵτινες φέρουσι τὸν τίτλον Σύλλογοι τῶν δεκαετρίων. Σκοπὸν ἔχοντες νὰ ἐκρίξωσιν τὴν κατὰ τοῦ ἀριθμοῦ 13 πρόληψιν διαίρουσιν εἰς τμήματα, ἦν ἕκαστον ἀποτελεῖται ἐκ 13 μελῶν, συνέρχονται δὲ τὴν 13 ἐκάστου μηνῆς καὶ συγγομματίζουσι.

— Κατὰ ἀθροιστικὴν στατιστικὴν ὁ ἀγγλικὸς τύπος ἡρῖθμει κατὰ τὸ 1888: 1986 ἐφημερίδες καὶ 1593 περιοδικά. Ἐκ τῶν περιοδικῶν τούτων 400 εἶνε εἰδικὰς ὀρχησκευτικὰ, ἐκ δὲ τῶν ἐφημεριδῶν 174 εἶνε καθημερινὰ.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΙΓΑ ΛΟΓΑΚΙΑ

Αἶγα λουλούδια τοῦ βουνοῦ, γλυκὰ καὶ μαρμαριμένα, Ἐπῆρες ἄπ' τὰ στήθη σου καὶ τὰ δώδεκα 'εἰμένα. Κ' ἐγὼ μ' ἀγάπη τάβαλα 'εἰς ἐλόγγισσιν ἀνοσμηλάι Κ' ἐδιπλοζωντανέψανε 'εἰς ἐμύρσαν καὶ πάλι.

Αἶγα λογάκια τρυφερά, γλυκὰ καὶ ἀγαπημένα, Ἐπῆρες ἄπ' τὰ χεῖλη σου καὶ τὰ δώδεκα 'εἰμένα. Κ' ἐγὼ 'σάν μωσχομύριστα, 'σάν ἀκριθὰ λουλούδια, Μὲς 'εἰς τὴν καρδίᾳ μου τάβαλα—καὶ γίνηκαν τραγοῦδια.

Η ΜΥΓΔΑΛΙΑ

Σάν τὰ ἄλλα δένδρα ἡ μυγδαλία Τῆς Ἀνοξίης τὴν ἀντηλιά Δὲν θέλει νὰ προσμῆνη. Μὲς 'εἰς τὸν χειμῶνα τὸ βαρὺ Φόρεμα ἀνόθληκτο φορεῖ, Νυφούλα ἀσπροτυμένῃ.

Ἔτσι μιά κόρη ζηλευτῇ Τῇ μυγδαλίᾳ βλέπει καὶ αὕτη Καὶ λαχταρᾷ ν' ἀνοίσῃ. Γι' αὐτὸ ἡ καρδίᾳ μου τὴν ποιεῖ Κακάτυχη, τί θὰ γενῆ, Ἄν ἔχαυρα χιονίσῃ!

Τὸ ΠΑΛΑΤΙ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

* Σὲ θέμελα παλὰ καὶ στοιχειωμένα, Χαλάσματα τῆς μαύρης συμφορᾶς, Κανούργιο ἀναστραλάνεται γιὰ μένα Τ' ὀλόφωτο Παλάτι τῆς Χαράς.

Καὶ μέσα 'εἰς τὸ Παλάτι θρονιασμένη, Ἰσηλὰ 'εἰς τ' ὀλόχρους τῆς τὸ θρονί, Μικρὴ βασίλοπούλα με προσμένει, Μὲ κράζει μετὰ γλυκύλαλη φωνῇ.

Ἄπὸ τὰ ξένα φτερωτῶς γυρίζω Καρδιὰ τῆς φέρω δλόδαρμη, πιστῇ. Καὶ 'εἰς τὸ Παλάτι φτάνω—μ' ἀντικρύζω Ἦ τῇ σιδερένια πόρτα σφαιλιστῇ!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΕΙΝΗΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΟΠΟΥ Ο ΗΤΤΗΘΕΙΣ ΝΙΚΑ

Ἐν γαλλικῇ πολλήν τε δύο ἐργάται ἀδελφοὶ εἶχον καταληφθῆναι ἀπὸ τινῶν μηνῶν ὑπὸ κοινῆς ἐρωτος πρὸς εὐμάρφον ὑπηρέτιδα καπηλείου. Καὶ ὁ μὲν καὶ ὁ δὲ ἦσαν πρόθυμοι νὰ νυμφευθῶσι τὴν γόησσαν, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠδύναντο φυσικὰ καὶ οἱ δύο νὰ τύχῃσι τοῦ ποθομένου, ἀπεφάσισαν νὰ λύσωσι τὴν ἐρωτικὴν διαφοράν των οὕτω: νὰ μεταδώσιν εἰς οἶνονπνευματωπώλειον καὶ νὰ ζητήσωσιν ἄφρονον ῥοῦμι, ἐκεῖνος δὲ ἐκ τῶν δύο, ὅστις πλεονεκτήσει ποτήρια, νὰ ἔχη εἰς τὸ ἐξῆς μόνος δικαίωμα ἐπὶ τῆς περιχλωρῆς καπηλείου. Ἡ παράδοξις μονομαχία ἐγένετο κατὰ ψυχρὰν τοῦ φεβρουαρίου νύκτα. Μετὰ τινὰ δὲ ἀριθμὸν ποτηρίων ὁ ἕτερος τῶν ἀδελφῶν ἐκυλίσθη ὑπὸ τὴν τράπεζαν. Ὁ νικητὴς κλονούμενος, βαρεῖαν ἔχων τὴν κεφαλὴν, ἐξήλθεν εἰς τὸ ὑπαιθρον ἐν ἀνακνεύσει καθαρὸν ἀέρα. Ἀλλὰ μόλις ἔκαμε βήματά τινα ἐν τῷ σκοτεινῷ θροῦμῳ, προσέκοψέ που, κατέπεσε καὶ δὲν ἐσηκώθη πλέον· εὐρέθη νεκρὸς ἐκεῖ ἀπεθανῶν ἐξ ἐγκεφαλικῆς συμφορῆσεως προσελθούσης ἐκ τῆς αἰφνιδίως ἐπιδράσεως τοῦ νυκτερινῆς ψύχους. Τὴν ἐπομένην μετὰ τὴν κήδευσιν αὐτοῦ, ὁ ἀδελφὸς ἀναλαβὼν ἐκ τῆς μέθης ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς κόρης. Οὕτως ἐν τῷ παραδόξῳ αὐτῷ ἀγῶνι ἐκέρδησεν ὁ ἀπολέσας καὶ ἐνίκησεν ὁ ἠττηθείς.

ΜΕΓΑΛΟΦΥΗΣ ΠΑΙΣ

Τὸ ἐκπληκτικώτατον παράδειγμα πρῶτον διανοητικῆς ἀναπτύξεως, ἐξ ὧν ἀναφέρουσι τὰ χρονικά τῆς ἐπιτήμησ, εἶνε τὸ περὶ παιδὸς τινος, Χριστιανοῦ Ἑρρίκου Χάινεκε, γεννηθέντος ἐν Λυδέκῃ τῆς Γερμανίας τῷ 1721. Τὸ παιδίον τοῦτο ἐν ἡλικίᾳ δύο ἐτῶν καὶ ἡμίσεος ὠμίλει ἐπιτροχάδην γαλλιστί καὶ λατινιστί, πλὴν τῆς μητρικῆς γλώσσης, τετραετὸς δ' ἐξέπληγτε τοὺς ἀκούοντας διὰ τοῦ πλήθους τῶν γνώσεων του καὶ τῆς βελότητος τῶν κρίσεων. Ἐν τῇ ἡλικίᾳ ὅμως ταύτῃ τῶν τεσσάρων ἐτῶν ἀπέθανεν ὁ μεγαλοφυῆς παῖς, ὡς νὰ διέρρηξε τὸν ἀνίσχυρον ἔτι σωματικὸν φλοιὸν ἢ εἰς τὸσον βαθμὸν προῦτως ἐνταθεῖσα πνευματικὴ δύναμις.

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΩΝ ΗΘΟΠΙΩΝ

Ἡ ὑποκριτικὴ τέχνη δὲν εἶνε βεβαίως ἐξ ἐκείνων τῶν ἐπαγγελμάτων, ἅτινα διὰ τῆς ἀνέτου ἐργασίας καὶ τῆς ἀφρονίας τῶν μέσων κρατείνουσιν ἐπὶ πολὺ τὴν ζωὴν τοῦναντίον ἐξοντλεῖ ἐν τάχει σωματικῶς καὶ πνευματικῶς τοὺς εἰς αὐτὴν ἀφοσιουμένους. Ὁ περίφημος μῦθος Ἰφφλανδ ἐν ἔτει 1787 ἔλαγε ὀλιβερώτατα: «Τὰ πάντα παρέρχονται ταχύτερον δι' ἡμᾶς· αἱ χαρᾶι καὶ αἱ λύπαι καὶ ἡ ζωὴ αὐτῇ! Αὐτὰ τὰ δάκρυα, τὰ ὅποια χύνομεν, αὐτὰ τα μειδιάματα, ἅτινα τόσον εὐχαρίστως παρέχομεν ἀπὸ σκηπῆς, μὲν φέρουσι προῦτως εἰς τὸν τάφον!» Ἐν τοῦτοις ὑπάρχουσι καὶ ἐξαιρέσεις· ἠθοποιοὶ τινες ἔφθασαν εἰς βελούτατον γῆρας ἐξασκούντες ἕως ἐσχάτων ἡμερῶν τὴν τέχνην των. Ὡς μακροβιώτατος δὲ ὄλων ἀναφέρεται ὁ Ἰωάννης Νοέλ ἀπεθανῶν ἐν Παρισίαις τῷ 1829

ἐν ἡλικίᾳ 118 ἐτῶν. Ὁ ἠθοποιὸς οὗτος παρίστα ἐκακοντούτης ἡδὴ ὢν! Ὁ Νοέλ ἐξήσκησε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἠθοποιοῦ ἐπὶ 92 ὄλα ἔτη ἀνελθὼν τὸ πρῶτον ἐπὶ σκηπῆς ἐν ἡλικίᾳ 8 ἐτῶν. Κατὰ τὸ μακρότατον τοῦτο διάστημα ἔλαβε μέρος ἐν ὄλων εἰς 28,010 πικριστάσεις, ἀπέθανεν εἰς δράμα:α 1040 φορὰς, ἐδασίλευσεν 130 φορὰς, ὑπῆρξε τίμιος ἀνθρώπος 920 φορὰς καὶ ἄτιμος 23,500.

Μεταξὺ τῶν γυναικῶν ἠθοποιδῶν εὐρίσκονται ἐν ἀρχαιτέροις χρόνοις, καὶ δὴ ἐν τῆς χρονικοῦς τοῦ ῥωμαϊκοῦ θεάτρου, ἐφάμιλλαι τοῦ Νοέλ: ἡ ἠθοποιὸς Λουτσέγια, ἥτις παρίστα ἐν ἡλικίᾳ 112 ἐτῶν, καὶ ἡ χορεύτρια καὶ ἠθοποιὸς Γαλένια Κοπιάλο, ἥτις 90 ὄλα ἔτη μετὰ τὴν πρῶτην αὐτῆς θεατρικὴν ἐμφάνισιν ἐχαιρέτιεν ἀπὸ σκηπῆς τὸν Πομπήιον ἐπὶ τῇ εἰς τὸν θρόνον ἀναρρήσει.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Μεταξὺ μεμνηστυμένων.

- Ἀφοῦ λές πῶς μ' ἀγαπᾶς τόσο, θὰ μοῦ κάμῃς μιὰ χάρι, ὅταν θὰ ζοῦμε μαζί!
- Τὴ χάρι;
- Νὰ μὴν πίνῃς τσιγάρο.
- Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.
- Μὰ δὲν εἶνε μεγάλη ἡ οὐσία αὐτὴ γιὰ σένα;
- Ὅχι, καὶ τόσο θ' ἀρχίσω ταμποῦκι.

Ἡ ἐξομολόγησις.

Ὁ χωρικὸς Μανώλης ἐξομολογεῖται εἰς τὸν πνευματικὸν διὰ νὰ μεταλάβῃ.

- Μὴν ἐκλεψῆς γίδια ἴς τὸ χωριό;
 - Ὅχι, ἄγιε δέσποτα!
 - Κανένα πρόβατο;
 - Θεὸς φυλάξῃ, δέσποτά μου!
- Ὁ Μανώλης ἐξερχόμενος συναντᾷ καθ' ὅδον ἄλλον χωρικὸν καὶ περιχαρῆς:
- Τὴ κελὰ, ποῦ δὲν μ' ἐρώτησεν ὁ παπᾶ Νικόλας γιὰ γουρῶν!

Ἰατρὸς ἀποστομαθόμενος.

- Ἡ συζήτησις περὶ θανατικῆς ποινῆς.
- Ὁ ἱατρὸς κ. Π. κηρύσσεται κατ' αὐτῆς.
- Κανεὶς δὲν ἔχει δικαίωμα ἐπὶ τῆς ζωῆς τοῦ ἄλλου; λέγει συμπεραίνων.
- Καὶ τότε πῶς κάνετε τὸ γιατρό; ἐρωτᾷ ὁ ἀντιφρονῶν.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΠΑΙΔΕΣ ΚΑΠΝΙΖΟΝΤΕΣ

Ἡ κατὰ τῆς καταχρήσεως τοῦ καπνοῦ Γαλλικὴ Ἐταιρεία ἀπεφάσισε νὰ προβῇ εἰς ἐνεργείας ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν ἐπιψήφισιν νόμου ἀπαγορευόντος τὸ κάπνισμα εἰς τοὺς παιδας. Τοῦτο δὲ διότι ἐκ στατιστικῶν σημειώσεων καταφανῆς ἐγένετο ἡ βλάβη ἢ ἐπιφέρει τὸ κάπνισμα εἰς ἀνηλικίους. Ἐπὶ 38 παιδῶν κάπνιζόντων ἡλικίας 9—15 ἐτῶν παρατηρήθη ὅτι τῶν 27 προσεβλήθη ἡ ὑγεία, 12 δ' ἐκ τούτων μάλιστα ἀπέκτησαν τὰ σπέρματά βαρυτάτων νόσων.